

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

DUBEN 2012

Sola Scriptura - Jedině Písmo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Bohu Sláva

Sola Gratia - Jedině milostí
Sola Fide - Jedině vírou

OBSAH

Pyšný křesťan	1
Kung-fu panda a děti Boží	2
Deset důvodů proč věřit, že Kristus vstal z mrtvých	8
Moje zkušenost s hugenoty	12
Biblické poradenství a psychologie	14
Kalvinismus nebo arminianismus	17
Svědectví křesťana	23
Mohou křesťané popírat Vykupitele?	24
Deset nebezpečí teistické evoluce	29
Proč musíme přemýšlet o Bohu správně?	32
Ono ti rozdrtí hlavu...	34
Hlubší proniknutí do Božího slova	42
Ohlasy ze Zimní konference 2011	44
Jak hospodaříme	46

PYŠNÝ KŘEŠŤAN

♦ *Pýchu a povýšenost ... nesnáším.*
(Př 8,13 B21)

Pokoru můžeme definovat jako:

1. opravdové pokošení sebe sama před Bohem, které vychází z hlubokého pochopení vlastní hříšnosti;

2. nízké smýšlení o sobě ve vztahu k bližním, ať již jde o míru našich schopností nebo o postavení, které zaujímáme.

Důraz na pokoru nikdy nemůžeme přehnat, protože bez ní neexistuje pravá zbožnost. Pyšný křesťan je protimluv. To je, jako kdybychom mluvili o moudrém hlupákovi, svatém bezbožníkovi, střízlivém opilci nebo o cudné nevěstce. Kdybychom mohli očekávat, že choulativá květina rozkvetne na zamrzlých a neplodných pláních Sibíře, pak by mohla pravá zbožnost vyrůstat ze srdce, které je pyšné a povýšené. Stejně jako réva nevyroste, když budou červi ničit její kořeny, tak se také žádná duši nemůže dařit dobře a nemůže být zdravá, pokud nepotlačuje povýšenost a pýchu.

Když se kdosi zeptal jednoho z církevních otců na to, jaký je nejdůležitější princip zbožnosti, on odpověděl, že pokora. Když se ho zeptali, jaký je druhý nejdůležitější princip, řekl: „Pokora.“

2 ZÁPAS O DUŠI

Zeptali se ho tedy na třetí, a on znovu odpověděl, že to je pokora. Jeho porozumění této milosti ho vedlo k tomu, že ji viděl jako začátek, prostředek i završení pravé zbožnosti. A my skutečně můžeme říci, že pokud někde chybí pokora, pak je jakákoliv zbožnost marná. Člověk může být obdarován nejvzácnějšími duchovními dary – může mít dar činění zázraků

a poznání všech tajemství, ale bez pravé pokory je v Božích očích jenom zvučící kov a dunící zvon.

◆ *Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. (1 Pt 5,5)*

– John MacDuff –

(Z knihy *The Footsteps of Jesus*, 1856,
www.gracegems.org)

KUNG-FU PANDA A DĚTI BOŽÍ

◆ *Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává; ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. (1 J 3,9)*

Dnes ráno se vám chci k něčemu přiznat, k něčemu, co o mně málokdo ví. Mým nejoblíbenějším filmem je Kung-fu panda. Hlavní postavou tohoto filmu je medvídek panda, který se jmenuje Po a miluje kung-fu. Pracuje v obchodě svého otce, pana Ping, kde prodává nudle, avšak jeho otec je kachna. Už asi každý z vás tuší, co je na tom zajímavé. Vždyť kachny mají peří, ale pandy mají srst. Kachny jsou malé, pandy jsou velké. Kachny kvákají a nemám ponětí, jaké zvuky vydává panda. Kachny umí létat, panda jen sedí a nedělá nic, kromě toho, že jí bambus a cvičí kung-fu. Po bydlí ve stejném domě jako jeho otec a má stejnou práci i stejné příjmení jako jeho otec. Nám je však jasné, že kachna Ping nemůže být jeho otec.

Poslechněte si první část verše devět: **Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích.** ... Tady to můžete vidět. Nikdo, kdo se narodil z kachny, nemůže být panda. A nikdo, kdo se narodil z Boha, nečiní hřích.

Co to znamená být narozen z Boha? Má takový člověk svatozář? Nebo snad

vydává nějaké světlo? Nebo to znamená, že udělal tolik dobrých skutků, že získal nějaký svatý odznak od Boha, na kterém je napsáno „Bůh je můj Otec“? NE!

Narození z Boha závisí pouze a jediné na Bohu. My v této místnosti jsme se narodili v různých částech světa. Mohli jste ovlivnit, kde a kdy se narodíte? Vybrali jste si své rodiče? Narození je událost, ve které jste sice hlavním účastníkem, ale ovlivnit jste nemohli vůbec nic.

Ano, je pravda, že se člověk stane křesťanem vírou, když uvěří tomu, že Bůh je dokonalý a svatý a že člověk je hříšný a nesvatý. Člověk se stává křesťanem, když vloží všechny své naděje ve smrt a vzkříšení Ježíše Krista, v toho, který byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění. Nebo jak říká Pavel:

◆ *Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností. (2 K 5,21)*

Křesťan je ten, kdo ví, že jeho život je hříšný a zotročený hříchem a že jeho jedinou nadějí a odpovědí je Kristus, který přišel nejen vzít naše hříchy, ale i zmařit

skutky d'áblovy a osvobodit nás od moci d'ábla (1 J 3,8).

Ale jak k tomu může dojít? Jak se stát Božím dítětem? Vlastní prací? Svými skutky? Poslechněte si Janovu odpověď.

- ◆ *Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. (J 1,11–13)*

A Pavel to říká následovně:

- ◆ *„Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává. (Ř 9,15–16)*

Apoštol Petr:

- ◆ *Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. (1 Pt 1,23)*

Jakub, pastor první církve v Jeruzalémě, prohlásil:

- ◆ *Z jeho rozhodnutí jsme se znovu zrodili slovem pravdy, abychom byli jakoby první sklizní jeho stvoření. (Jk 1,18)*

Znovu Jan: **Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu.** Všimněte si, že to slovo **narozen** je v trpném rodě (passivum). To znamená, že my jsme to neudělali, my jsme jen příjemci. Naše narození byl skutek Boží. Můžeš najít novou práci, přestěhovat se, můžeš si i změnit státní občanství. Ale nikdo nemůže změnit svou přirozenost.

Můžete být adoptovaní, ale stále ještě budete mít biologické rodiče. Nemůžete se změnit geneticky. Nemůžete změnit svou osobnost. **Ale Bůh ji může změnit.**

A Bůh to také dělá. Bůh nás skrze své evangelium mění zevnitř směrem ven! Boží moc radikálně jedná se srdcem člověka – ukáže mu jeho absolutní bezmoc a hříšnost. Bůh ukazuje lidem, že největší krize v jejich životě není jejich finanční situace, jejich vzhled, jejich hmotnost, bolestivé problémy ve vztazích nebo osamělost či zdravotní problémy. Bůh skrze svatého Ducha otvírá oči srdce, aby lidé viděli, že jejich největší problém je problém s hříchem. Bůh ukazuje lidem, že je to jejich vzpoura a sebevláda, které přinesly Boží hněv. A že je to na prvním místě jejich vlastní vůle a vzpoura, která z jejich životů udělala takovou mizérii.

Jak jsme viděli minulý týden, Kristus nepřišel jednoduše odstranit hříchy, ale zničit Satanovu moc a vliv na naše životy. Satan přišel krást, zabíjet a ničit. A vše, co musíte udělat, je podívat se na svůj vlastní život a uvědomit si škody, které jeho lži přinesly!

Když se dostanete do bodu, kdy opravdu poznáte, že hřích je vzpoura proti svatému Bohu a uvědomíte si, že si spravedlivě zasloužíte zemřít za své hříchy, nebudete moci udělat nic jiného, než uvěřit v Ježíše Krista, aby vám byly vaše hříchy odpuštěny.

Proto verš pět říká, že On přišel, aby vzal vaše hříchy. Ale nejen to. Verš sedm říká, že přišel zmařit činy d'áblovy. A jak nám ukazuje verš devět, evangelium je poselství nejen o adopci, ale i zpráva o znovuzrození, o změně v jádru vaší bytosti, o tom, že každý věřící je úplně nový člověk. Nezmění se váš vzhled, barva vlasů, váha, finanční situace nebo váš stav. Promění se zdroj vašich problémů a trápení, vaše srdce. **A to Bůh udělal trvale.**

4 ZÁPAS O DUŠI

Jan zde používá sloveso ve tvaru perfekta. V řečtině se jedná o akci, dokončenou v minulosti, která má trvalé následky. Jinými slovy, ty jsi nový člověk. Nyní jsi schopný žít nový život, spravedlivý život, svatý život, radostný život. Jak? Protože jsi lepší než ostatní lidé, protože jsi více náboženský, protože chodíš do kostela a modlíš se? Ne! Další výraz nám říká: **protože v něm zůstává Boží símě** – v TOBĚ zůstává Boží símě.

To je zdrojem naší síly. To je důvod, proč je křesťan schopen žít ve spravedlnosti – protože Boží símě v nás zůstává.

Ale co znamená símě? Nejčastěji se používá místo slova „zrno“. Ježíš neustále mluvil o tom, jak rozsévač rozhazoval zrno, nebo že království nebeské je jako hořčičné semínko (zrno). Ale to by zde nedávalo smysl. Toto slovo můžeme také přeložit slovem „potomek“. Například když farizeové říkali Ježíši:

◆ *Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými? (J 8,33)*

Ale ani výraz potomstvo zde nefunguje, protože by nedávalo smysl, kdyby Jan napsal „protože jeho potomstvo v nás zůstává“. Ve skutečnosti se toto slovo ve verši devět vyskytuje v celém Písmu pouze na tomto jediném místě, a proto je dosti obtížné ho přeložit.

Ale pokud si položíme otázku: „Co to znamená, být něčí potomstvo? Co to znamená, že jsme potomkem nějakého člověka?“ Myslím, že pak nám to bude jasné. Pokud je někdo z rodu Davidova, je Davidovým potomkem, znamená to tedy, že v něm koluje Davidova krev a on může sledovat svůj rodokmen zpět až k němu. Patří do rodiny té osoby.

Jsem přesvědčen, že právě to má Jan na mysli. Mít Boží „símě“, které v nás zůstává, znamená, že náš původ je v Bohu, proto Jan řekl, že jsme zrozeni z Boha. Jsme z Boží duchovní linie. Apoštol Petr napsal:

◆ *Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti. (2 Pt 1,4)*

Petr nám odkrývá, co je Boží símě. Je to Jeho přirozenost v nás. Símě je Boží život v nás.

Proto poslední fráze nejen opakuje, že jsme se narodili z Boha, ale také vysvětluje, jaké jsou dopady toho, že Boží símě v nás zůstává. Takový člověk **nemůže hřešit, protože se narodil z Boha**. Nyní je ten verš velmi kontroverzní. Mnohé odradí a na základě špatného výkladu tohoto verše vznikly i falešné doktríny. Snadno pochopíme, proč. Zdá se, že Janovo vidění je zcela černobílé, tedy: „křesťan nemůže hřešit.“

Pokud by to byla pravda, mohl bych položit následující otázku: „Kolik lidí v této místnosti se vlastně může započítat mezi pravé křesťany?“ A odpověď by zněla: „Nikdo.“ A to by byla špatná zpráva. Pokud verš má tento význam, neměl bych ani kázat, protože ani já nejsem křesťan. Ale my víme, že to nemůže být správný význam, protože Jan už dříve napsal:

◆ *Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. (1 J 1,8)*

◆ *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehrěšili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvcе, Ježíše Krista spravedlivého. (1 J 2,1)*

Křesťan neztrácí svou spásu, když hřeší. A nemusí strávit 40 dní v modlitbách

a v pústu na poušti, aby se ujistil, že je spasen. Když hřešíme, jdeme přímo ke Kristu, vyznáváme své hříchy a hned je nám odpuštěno! Víme, že po celý svůj život budeme hřešit, budeme selhávat.

Co tedy znamená, když Jan řekne, že křesťan nemůže hřešit? Sloveso „hřešit“ je v řečtině v přítomném aktivním (nedokonavém) infinitivu. Pokud Jan skutečně myslel „ten nemůže nikdy zhřešit“, musel by použít dokonavý tvar slovesa. Jan tedy neříká, že „křesťan nikdy nezhrěší“, ale říká, že „křesťan nikdy nehřeší“ (nežije v hříchu, nesetrvává v něm). Bude toužit po spravedlnosti a bude činit pokání. Český studijní překlad je nejpřesnější – „nečiní hřích“.

Ale chci, abyste si povšimli, že v angličtině a češtině máme napsáno, „nemůže“. Řečtina však ve skutečnosti říká, „není schopen“. Řecké slovo je δύναται znamená „síla, schopnost“. Ten verš říká, že „křesťan nemá sílu nebo schopnost pokračovat v hříchu“.

To je úžasný verš. Jeho důsledky bychom mohli přirovnat k „postižení“ od Boha. V našem světě je mnoho osob se zdravotním postižením. Je mnoho lidí, kteří jsou slepí, hluchí nebo chromí, a proto říkáme, že jsou postižení. Něco se pokazilo. Buď se nenarodili zdraví, nebo měli nehodu a zůstali postižení. Ale nikdy neslyšel, že by člověk toužil po zdravotním postižení. Slyšel jsem o osobách, které spáchali sebevraždu, aby ukončili své utrpení, ale nikdy jsem neslyšel o někom, kdo by záměrně sám sebe oslepil nebo si zničil ušní bubínky, aby se stal zdravotně postiženým.

Ale tady ve verši devět je největší a nejkrásnější postižení na celém světě.

Křesťan je božsky postižen. Když řekneme, že jsme postižení, lidé se budou ptát: „Co se stalo? Nevidíš? Neslyšíš?“ Ale my můžeme říct: „Ne, já nemůžu hřešit.“ Předtím jsme nebyli schopni nehřešit. Byli jsme otroci, spoutaní vlastní hříšnou vůlí a vášněmi.

Poslouchejte, co napsal Pavel:

- ◆ *Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. (Ř 6,6–7)*

Pavel říká otrok, ne sluha. Byli jsme otroky. Neustále jsme padali do hříchu, neschopni dělat to, co jsme věděli, že je správné. Přemýšlejte o tom, kolik zármutku jste zažili ve svém životě, když jste si uvědomili, že vše, co jste činili, nebylo dobré, ale stále jste se snažili sami sebe přesvědčit o tom, že to bylo v pořádku. Kolik z nás pokračovalo po této cestě zoufalství a zkázy, i když naše svědomí volalo: „NE!!!“. A proč jsme to dělali? Protože jsme byli otroky hříchu, ztotočeni vůli našeho těla a d'ábla.

Poslouchejte znovu, co Pavel napsal:

- ◆ *Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Ř 8,6–8)*

Ti v těle jsou děti světa. Ti v Duchu jsou děti Boží. Vidíte, jak jsou postižení nevěřící. Nejsou schopni poslouchat Boha. Ale postižení věřících nehřešit je ve skutečnosti božská schopnost. Nadpřirozený dar Ducha Božího – Boha v nás, který

6 ZÁPAS O DUŠI

nám umožňuje žít ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Ve svatosti, která „přináší pokojné ovoce spravedlnosti!“

Proto je test spravedlnosti jediná praktická zkouška, která nás může ujistit, že jsme skutečně v Kristu. Evangelium opravdu má obrovskou sílu. Sílu, která nám umožňuje dělat nejen to, co jsme kdysi dělat nemohli, ale vzbuzuje v nás i touhu po tom, co jsme si kdysi nemohli ani přát. Kolik lidí se snažilo milovat Boha? Kolik se snažilo milovat druhé? Kolik se pokusilo najít klid a štěstí v tomto světě nebo předstírat, že už to štěstí má? Ale semínko Boží je pravdivá a trvalá síla, která setrvává, zůstává a roste v našem nitru. Není to přechodná fáze nebo jen stav mysli. Jak říká Pavel v Ř 8, to je Duch svatý v nás. My jsme posedlí, ne světem nebo jeho démony, ale Duchem živého Boha. Jsme schopni hladovět a žíznit po věcech, které jsme kdysi nenáviděli. To proto, že Duch Boží, semeno Boží, zcela mění naši přirozenost.

Jak tedy rozpoznáme, kdo je náš otec? Podle toho, jak žijeme.

Víte tedy, kdo je váš otec? Žijete z Božího Ducha? Nebo žijete podle těla?

Na tuto otázku si musí každý z nás poctivě a biblicky odpovědět. Odpověď nám totiž ukáže, kdo je náš skutečný otec.

Verš 10 nemůže být jasnější:

Podle toho lze rozeznat děti Boží a děti ďáblovy: Není z Boha, kdokoliv nečiní spravedlnost...

Jak můžete vidět, ta otázka nás zasahuje mnohem hlouběji. Neptá se jen: „Činíte spravedlnost?“ Ta otázka spíše zní: Kdo je váš Bůh? Kdo je váš otec? A Jan

říká, že určit našeho otce můžeme, když se podíváme na vlastní život – strom poznáme po jeho ovoci. Pokud byste byli Kung-fu panda a najednou by se ukázalo, že neumíte kvákat a nemáte ani peří a bylo by více než zřejmé, že kachna není váš otec. Nebylo by nic platné, kdybyste se rychle začali učit kvákat a na svou srst si nalepovat peří. Nic by se tím nezměnilo. Je potřeba změnit samotnou podstatu, jádro osobnosti. To je případ křesťana. Není to někdo dokonalý, schopný za všech okolností dělat jen správné věci – je to ten, kdo byl proměněn ve své podstatě, uvnitř srdce i mysli – člověk, do kterého vstoupil Duch svatý, zabydlel se v něm a nyní ho začíná vést v myšlení a skutcích, které jsou v přímém protikladu k jeho staré přirozenosti. Je to chvíle, kdy se panda probudí a vidí, jak mu z jeho těla roste ocas s peřím. Není přilepený. A tak ví, že se něco změnilo.

Ani křesťan nemusí hned na začátku oplývat množstvím skutků. I jeho život může být stále poznamenáván hříchem. **Ale** brzy si začne všímat, jak mu začíná růst jedno pírkó po druhém. Najednou přijdou první nové touhy. Pak další a další. A on poroste a jeho život se bude proměňovat a s tím přijde i potvrzení a ujištění, že Bůh učinil v jeho životě mnoho báječného a dobrého.

Stejně jako strom po zimě se nemůže jednoho rána probudit a být zcela pokrytý zelenými listy a zralými plody. Ale jednoho dne se probudí a všimne si, že na koncích větviček se začínají objevovat pupeny. A další den jsou větší a pak přijdou květy a z těch květů začne růst ovoce a zanedlouho se větve ohýbají pod množstvím chutného zralého ovoce. A pak už

nebude pochybovat o tom, že je ovocný strom a že ovoce vyrostlo z něj a není jen připevněné nebo přilepené. Uvědomí si, že to nebyla jen náhoda – že na něm, na smrku vyrostla dvě tři jablíčka, ale že se stal skutečně ovocným stromem.

To říká Jan. V našem životě může a musí být zřejmá radikální proměna skrze nové narození. Musíme nést ovoce a mít peří. Musí se projevovat spravedlnost a hlad po ní.

Ve světě je mnoho křesťanů, kteří si na srst jen přilepí peří. Sesbírají popadané ovoce ze země a připevní si ho na větve. Ale jejich vnitřní podstata se nezmění. Budou konat křesťanské skutky, ale přesto nebudou mít opravdové srdce a jeho cit. A takoví lidé jdou, hledají a snaží se změnit život svými vlastními skutky; doufají, že když tomu budou věnovat dost času a úsilí, stanou se takovými, jakými je Bůh chce mít. Ale Bůh neříká „konejte spravedlnost, abyste se mohli znovu narodit“. Říká: „Narod'te se znovu, abyste mohli konat spravedlnost.“

Pokud dojdete k závěru, že váš život je buď bez skutečné spravedlnosti, nebo ta vaše spravedlnost je pouze posvátným aktem, můžete udělat jen jediné. Věřte. Věřte v Krista. Pohleďte na Krista. To je jediné, co vám Bůh ukládá – věřit v toho, kterého poslal.

Minulý týden jsme viděli ve verši osm, že Kristus přišel, aby zničil dílo ďáblovo. Je to Kristus a jenom Kristus, kdo je schopen proměnit samotnou naši podstatu. Jenom Kristus může zpřetrhat naše okovy a zachránit naše já ze třetí kapitoly Genesis. Protože celý svět v jistém smyslu stále žije v této kapitole. Člověk už nežije v zahradě, ale na poušti. A není to Bůh, kdo

je jeho pánem, nýbrž lhář had. A prostřed té pouště stojí strom – jiný než všechny ostatní. Strom, o kterém lidé říkají, že na něm visel a zemřel muž, jehož krev smývá hříchy a usmíruje lidi s Bohem.

Ale lhář had mluví k obyvatelům pouště. Říká jim a připomíná, že pokud budou jíst ovoce ze stromu kříže, stanou se otroky živého Boha – Boha, který jim vezme všechno štěstí, všechnu jejich svobodu, učiní je otroky spravedlnosti. Umíte si představit, jak hrozné to musí být, být otrokem spravedlnosti? Co budete dělat? Budete muset číst Bibli a modlit se, zatímco vaši přátelé se budou bavit. V neděli budete muset vstávat před desátou ráno a jít na bohoslužbu, zatímco vaši přátelé se budou probouzet v cizích postelích. Budete muset tomu Bohu dát své peníze, čas, dokonce svůj život! A tak dnem i nocí Satan volá: „Držte se od kříže! Držte se od kříže!“

Ale jednoho dne, při procházce pouští, přijdete k tomu stromu, abyste si odpočinuli a skryli se před prudkým žářem slunce. A najednou stojí vedle kříže muž, kterého jste dosud neviděli.

Ten muž je mnohem moudřejší než kdokoli z obyvatel pouště. A říká té unavené duši: „Satan ti řekl, abys nejedl ze stromu kříže, je to tak.“ Ten ztracený odpoví: „Ze všech ostatních stromů můžeme jíst, ale ze stromu kříže jíst nesmíme, protože Satan řekl, že v den, kdy z něho pojíme, ztratíme všechnu radost, štěstí a potěšení a staneme se hroznými otroky živého Boha.“

Ten muž odpověděl: „Ach ano, stanete se otroky. A cožpak už nejste otroci? A jak můžete ztratit radost a štěstí, když žádné nemáte? Ale Satan ví, že v den, kdy

8 ZÁPAS O DUŠI

pojíte, otevřou se vám oči a poznáte skutečnou pravdu o otroctví a svobodě.“

Když ten muž vzhlédl ke kříži a viděl ovoce, které vůbec nevypadalo lákavě, zaváhal. Jak by mohlo něco, co vypadá tak nechutně, být pro mě dobré? Proč by někdo toužil po tom, jíst něco tak odpuzujícího – to by bylo bláznovství.

Ale nakonec díky Boží milosti natáhl ruku, vzal to příšerně vypadající ovoce a ochutnal. Nejdřív nic necítil. Pak, když se rozhlédl, vypadalo vše, co ho obklopovalo, úplně jinak. Viděl tu rozlehlou prázdnotu pouště, ve které žil. Zdálo se, že hada v jeho ošklivosti. Viděl svůj život takový, jaký byl, všechnu jeho prázdnotu, osamocení a smutek. A vůbec poprvé spatřil svůj hřích ve světle skutečné pravdy. Znovu si ukousl. Tentokrát už byla chuť sladší a on uviděl toho mu-

že, který visel na stromě, jako dobrého, spravedlivého a svatého. Muže, který přestože byl nevinný, vzdal se svého života a vzal na sebe hříchy druhých.

A viděl, že ten muž stojí vedle něj, viděl Jeho slávu, Jeho dobrotu, Jeho světlo, Jeho radost a štěstí. Uvědomil si, že to je Kristus sám, ten, který visel na kříži a teď stojí vedle něj. A v radosti a vděčnosti padl ten muž k Ježíšovým nohám a uctíval Ho. A když vstal, byl to nový člověk s novými touhami a novými schopnostmi. A pomalu, den po dni, týden po týdnu, rok za rokem – nesl svým životem ovoce spravedlnosti. Amen

– Marcus Denny –

Biblický sbor křesťanů Kladno – zvukový záznam tohoto i dalších kázání z 1. Janovy najdete na stránkách www.bsck.cz.

10 DŮVODŮ PROČ VĚŘIT, že Kristus vstal z mrtvých

Následující text je leták, který si můžete stáhnout na stránkách Biblické knihovny (www.biblickaknihovna.cz) – viz více na konci tohoto článku.

Pozn. red.: Nemáte-li přístup k internetu, rádi vám letáky zašleme.

Kolem nás je plno různých náboženství, přičemž všechna o sobě tvrdí, že jsou tou správnou cestou. Jak máme ale vědět, čemu věřit? Jak vědět, koho máme následovat? Tato publikace předkládá deset bodů a svědectví, jež ukazují, jak rozumné je následovat Krista. Při zkoumání a ověřování těchto argumentů totiž zjistíme, že jsou nanejvýš důvěryhodné.

KRISTUS ZEMŘEL při veřejné popravě. Během židovského svátku pesach pohnal rozvášněný dav Ježíše až před římský soud. Ježíš

byl předveden před Piláta, prefekta provincie Judea, kde jej náboženští vůdci obvinili, že se vydává za krále Židů. Dav si žádal jeho smrt. Ježíš byl zbit, zbičován a odsouzen k veřejné popravě. Byl ukřižován mezi dvěma zločinci, na jednom návrší za Jeruzalémem. Nedaleko umírajícího Ježíše stáli jeho zdrčení přátelé i jeho největší nepřátelé. Nadcházela židovská sobota, a proto byli na místo poslání římskí vojáci, aby popravu uspíšili – aby dvěma zločincům zlámali nohy. Ale Ježíšovi nohy nezlámali, protože ze své

zkušenosti poznali, že je již mrtev. Po jistotu mu ale ještě do boku vrazili kopí. Nyní spolehlivě věděli, že už je po všem.

HROB ZABEZPEČIL státní úředník. Následujícího dne se náboženští vůdci opět setkali s Pilátem. Řekli mu, co o sobě Ježíš tvrdil – že po třech dnech vstane z mrtvých. Pilát chtěl zajistit, aby učedníci nemohli lidi mystifikovat nějakým vymyšleným vzkříšením, a proto nechal hrob zajistit úřední římskou pečetí, což muselo být dostatečným varováním i pro případné vykradače hrobů. A k hrobu nechal postavit vojenskou stráž. Pokud by se snad někdo chtěl dostat k Ježíšovu tělu, musel by překonat tuto stráž, což by jistě nebylo nijak snadné. A krom toho měli vojáci na stráži více než dobrý důvod k nejvyšší bdělosti ve službě – pokud by během hlídky zaspali, čekal je za to trest smrti.

HROB STŘEŽILA stráž, a přesto byl nakonec prázdný. Ráno po sobotě šly některé z Ježíšových následovnic k hrobu, aby zde pomazaly jeho tělo. Po příchodu je však čekalo překvapení. Obří kámen byl odvalen stranou od vchodu do hrobu a Ježíšovo tělo bylo pryč. Zpráva se rychle šířila a k hrobu spěchali dva učedníci. Hrob našli prázdný, zůstaly v něm pouze látky, do nichž bylo tělo předtím zavinuto. Vojáci ze stráže mezitím odešli do Jeruzaléma, aby židovským představeným tvrdili, že omdleli, když spatřili nějakou nadpřirozenou bytost, která odvalila kámen od vchodu do hrobu. A když se probrali, byl hrob již prázdný. Představení dali strážným velký obnos peněz, aby lživě vypovídali, že učedníci ukradli Ježíšovo tělo, zatímco stráž spala. Strážné

zároveň ujistili, že se za ně přimluví u prefekta, který se jistě dozví, že tělo zmizelo.

MNOZÍ VIDĚLI Krista živého. Kolem roku 55 n. l. napsal apoštol Pavel, že vzkříšený Kristus se ukázal Petrovi, potom dvanácti apoštolům, poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou (v této době byla většina z nich dosud naživu), Jakubovi i samotnému Pavlovi (1 K 15,5–8). Takovým vyjádřením umožnil kritikům, aby si vše sami ověřili. A kromě toho, záznam dějin Kristových následovníků v Novém zákoně začíná potvrzením, že Ježíš „jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a říkal jim o Božím království“ (Sk 1,3).

VZKŘÍŠENÍ KRISTOVY apoštoly naprosto změnilo. Když jeden z nejbližších společníků Ježíše zradil, ostatní apoštolové utekli, aby si zachránili život. Odvahu ztratil i Petr, když Ježíše zapřel, přičemž ještě nedlouho předtím tvrdil, že je s to za svého učitele i zemřít. Ale u apoštolů nastala obrovská změna. Již za několik dnů stáli tvář tvář před těmi, kdo ukřižovali jejich vůdce. A nyní s naprosto nezlomným duchem. Nebylo možné nijak zastavit jejich odhodlání obětovat vše za svého Spasitele a Pána. I když byli uvězněni a bylo jim vyhrožováno a zakazováno mluvit ve jménu Ježíše, apoštolové odpověděli židovským představitelům: „Boha je třeba poslouchat více než lidi“ (Sk 5,29). Byli zmrskáni za to, že neuposlechli příkaz židovské velerady. Apoštolové, kteří byli předtím tak bázliví, nyní „nepřestávali učit a zvěstovat Krista Ježíše“ (Sk 5,42).

10 ZÁPAS O DUŠI

SVĚDKOVÉ VZKŘÍŠENÍ byli ochotni za své svědectví zemřít.

Dějiny jsou plné mučedníků. Za víru zemřel bezpočet mužů a žen. Z uvedeného důvodu tedy není tak významné poukazovat na skutečnost, že první učedníci byli ochotní za svou víru trpět a zemřít. Mnozí lidé jsou sice ochotní zemřít za svou pravdu, ale jen málokdo je ochoten zemřít za lež, a to je velmi důležité. Tato skutečnost je zásadní, protože Kristovi učedníci neumírali za hlubokou víru, v níž se mohli třeba i nějak mýlit. Umírali za to, že tvrdili, že viděli Ježíše živého, že jej viděli po vzkříšení. Umírali za to, že tvrdili, že Ježíš Kristus nejen zemřel za jejich hříchy, ale že tělesně vstal z mrtvých, aby jasně prokázal, že se naprosto liší ode všech ostatních duchovních vůdců, kteří kdy žili.

ŽIDOVSTÍ VĚŘÍCÍ změnili svůj den uctívání. Základem židovského způsobu života byl sobotní den odpočinku. Žid, který by nedodržel sobotu, by se provinil porušením Mojžíšova zákona. A přesto židovští následovníci Krista začali společně s věřícími z mnoha dalších národů uctívat Boha v jiný den. Místo soboty si zvolili první den v týdnu, tedy den, kdy Kristus vstal z mrtvých. Pro Žida to byla zásadní změna ve způsobu života. Společně s křesťanským obřadem křtu dávali učedníci tímto novým dnem najevo, že jsou se svou vírou ve vzkříšeného Krista připraveni na mnohem více než jen obnovu judaismu. Věřili totiž, že Kristovou smrtí a vzkříšením byla připravena cesta pro nový vztah s Bohem. Tato nová cesta nebyla založena na zákoně, ale na pomoci od vzkříšeného Spasitele, na skutečnosti, že

Kristus nese naše hříchy a dává nám život.

Vzkříšení bylo sice překvapivé, ale bylo jasně předpovězeno.

Učedníci byli zaskočeni. Očekávali, že jejich Mesiáš obnoví království Izraele. Natolik se upřeli k příchodu mesiášského politického království, že ani neočekávali události, které byly tak zásadní pro spásu jejich duše. Určitě se domnívali, že Kristus mluvil pouze symbolickou řečí, když jim opakoval, jak musí jít do Jeruzaléma, kde zemře a bude vzkříšen z mrtvých. Byli příliš zvyklí na jeho řeč v podobenstvích, a tyto zřejmé skutečnosti pochopili, teprve když bylo po všem. Přitom zároveň přehlédli Izajášovo proroctví o trpícím služebníkovi, který ponese hříchy Izraele a bude veden jako beránek na porážku, než Bůh „prodlouží [jeho] dny“ (Iz 53,10).

Vzkříšení bylo vyvrcholením Kristova života plného zázraků. Když Ježíš visel na římském kříži, musel snášet výsměchy davu. Pomáhal ostatním, ale dokáže pomoci sám sobě? To už všem zázrakům odzvonilo? Vypadalo to jako neočekávaný konec, pokud jde o někoho, kdo svou veřejnou službu začal tím, že vodu proměnil ve víno. Během tří let své služby Ježíš kráčel po vodě, uzdravoval nemocné, otevíral oči slepých a uši hluchých, uvolňoval jazyk němých, napravoval končetiny chromých, vyháněl demony, utišil prudkou bouři a křísil mrtvé. Kládl otázky, na něž mudrci neměli žádnou odpověď. Hluboké pravdy učil pomocí jednoduchých přirovnání. Pokrytce konfrontoval slovy, jež obnažovala jejich přetvářku. Jestliže to vše bylo pravda, mělo by nás překva-

povat, že poslední slovo nakonec neměli Kristovi nepřátelé?

Vzkříšení odpovídá zážitku těch, kdo v Krista věří. Apoštol Pavel napsal, „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá“ (Ř 8,11). Právě to zažil sám Pavel, protože vzkříšený Kristus zcela změnil jeho srdce. Totéž prožívají lidé po celém světě, kteří „zemřeli“ svému starému způsobu života, aby Kristus mohl žít svým životem skrze ně. Taková duchovní moc se ale neprojevuje u těch, kdo se pokoušejí pouze nějak přidat víru v Krista ke svému starému způsobu života. Projevuje se pouze u těch, kdo jsou ochotní „zemřít“ svému starému způsobu života, aby ve svém novém životě dali místo Kristově vládě. Je zjevná pouze u těch, kdo reagují na tyto doklady o Ježíšově vzkříšení tím, že Krista uznávají a přijímají ho jako svého Pána.

NEJSI SÁM, pokud dosud nejsi upřímně přesvědčen, že Kristus vstal z mrtvých. Ale měj na mysli, že Ježíš zaslíbil Boží pomoc všem těm, kdo stojí o vztah s Bo-

hem. Řekl: „Bude-li někdo chtít činit jeho vůli, pozná, zda je to učení z Boha, nebo mluvím-li sám ze sebe“ (J 7,17).

Jestliže ale vidíš, jak je víra ve vzkříšení rozumná, měj na mysli následující skutečnosti, Bible říká, že Kristus zemřel, aby zaplatil za naše hříchy; a ti, kdo srdcem věří, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budou spaseni (Ř 10,9–10). Spása, kterou Kristus nabízí, není odměnou za nějaké úsilí, ale je to dar pro všechny, kdo v něho vkládají svou důvěru. Chceš-li přijmout Boží dar odpuštění a věčný život, můžeš se modlit například následovně:

„Bože, vím, že jsem hříšník. Víím, že se sám nemohu zachránit. Věřím, že Ježíš zemřel na kříži za mé hříchy. Věřím, že vstal z mrtvých a že žije svým životem skrze všechny, kdo v něj věří. Nyní jej přijímám jako svého Spasitele. Přijímám tvou nabídku odpuštění a věčného života. Děkuji ti, Otče. Takto se modlím ve jménu Ježíše Krista. Amen.“

Modli se k Bohu, aby tě vedl do církve, která věrně vyučuje podle Bible a která v duchu lásky vede další ke Kristu.

– www.BiblickaKnihovna.cz –

Překlad: J. Janča. – www.rbc.org –

Web Biblická knihovna

Materiály pro evangelizaci, misionáře a „budování Kristova těla“, církve našeho Pána Ježíše Krista (Ef 4,12).

Stáhněte si 10 traktátů, které můžete používat při evangelizaci ve své církvi. Ve formátu PDF je na konci traktátu připraven formulář, do něhož si můžete pomocí programu Adobe Reader vložit kontaktní údaje na svou církev a traktát pak tisknout přímo s vaší adresou. Pro každý z těchto traktátů budete potřebovat pou-

ze jeden list A4, můžete je tisknout barevně nebo černobíle. Tyto levné, ale kvalitní traktáty pak můžete mít stále při sobě a používat je při svých rozhovorech o Kristu a o své víře.

Další, rozsáhlejší materiály z tohoto webu pak můžete dle svého uvážení tisknout nebo používat v elektronické podobě. Jsou zde i ve formátu pro čtečky elektronických knih (ePUB).

– Jan Janča –

MOJE ZKUŠENOST S HUGENOTY

Když mi v roce 1988 zemřel strýček William, zanechal mi dědictví. Hned po pohřbu mi vykonavatel závěti vložil do rukou starou lepenkovou krabici, ve které jsem našel zažloutlý rodný, oddací a úmrtní list, kopie záznamů z farních matrik a spoustu starých fotografií v sépiovém odstínu. Byly mezi nimi dokonce i dvě rozkošné akvarelové miniatury z předfotografické éry. V záznamech bylo zachyceno 250 let Perrinovy rodinné historie. Věděl jsem samozřejmě o tomto strýčkově koníčku a o usilovném mnohaletém pátrání po rodinných předcích, takže mě takový dar vůbec nepřekvapil. Nic by se ovšem nevyrovnalo mému potěšení, kdyby byla krabice plná zlatých mincí. Neslěbil jsem snad strýčkovi před jeho smrtí, že udělám, co bude v mých silách, abych v jeho pátrání pokračoval?

Dojemný e-mail

Záznamy, které jsem zdědil, byly uspořádány přehledně a s velkou přesností – šest generací od Thomase Perrina, narozeného roku 1730, který se roku 1754 přestěhoval do malé kentské vesničky Wateringbury. Tam můj čtyřnásobný pradědeček začal podnikat jako stavitel a oženil se s Elizabeth Tomlinovou, která mu porodila jedenáct dětí.

Můj strýček vždycky věřil, že jeho předkové přišli původně z Francie jako hugenotští uprchlíci. V jeho přesvědčení ho utvrzovaly i komentáře, které často slychal při svých výletech po Francii: „Vy máte francouzské příjmení, pane,“ načež se ho často nezapomněli ještě připtat: „Proč tedy nemluvíte lépe francouzsky?“ Existovaly však vůbec nějaké důkazy

jeho domněnky, když se žádné rodinné záznamy z doby před manželstvím Thomase Perrina nedochovaly? Strýček William naneštěstí zemřel dřív, než se podařilo tuto hugenotskou či francouzskou spojku vypátrat. Uplynulo dokonce několik let, než bylo pátrání znovu zahájeno, tentokrát však za pomoci nástroje, který William k dispozici nikdy neměl – osobního počítače s přístupem k internetu. A tak se stalo, že jsem 5. ledna 2009, zaplaven pocitem vzrušení a se slzami v očích, křičel z okna své studovny do zahrady na manželku. Právě jsem totiž dostal e-mail od jednoho velmi vzdáleného příbuzného ze Skotska, zkušeného genealoga, kterého jsem požádal o pomoc. V příloze byl historický záznam o sedmnáctiletém francouzském chlapci Jeanovi (Johnovi) Perrinovi, který kdysi žil s rodinou v malé rybářské vesnici St. Valery en Caux vzdálené asi 15 mil na západ od Dieppe.

Pronásledování

Jeanův příběh musel být podobný jako další příběhy těch, kdo se snažili vyrovnat se se situací, jakou si už dnes stěží dokážeme představit. Psal se rok 1685, neblaze proslulý zrušením nantského ediktu. Tím Ludvík XIV. zbavil francouzské protestanty veškerých práv, která dříve měli – práva vlastnit majetek, vydělávat si na živobytí, vychovávat děti, vlastnit Bibli, uctívat Boha podle svého svědomí a dokonce i práva na vlastní život – to vše pokud nekonvertují k římskému katolicismu. Přestože původní edikt nantský vydaný roku 1598 Jindřichem IV. Navarrským zaručoval protestantům docela

slušnou míru náboženské svobody, podlela již tehdy Francie vlně pronásledování a náboženských válek, která trvala déle než 150 let. Následoval trvalý odliv hugenotských uprchlíků do Nizozemí, Ameriky, Irsku a Anglie, ve které tehdy vládla královna Alžběta I. Počet uprchlíků se ještě zvýšil, když se pronásledování vystupňovalo v souvislosti s masakrem o Bartolomějské noci 24. srpna 1572, kdy bylo v Paříži a dalších větších městech vyvražděno na 75 000 protestantů. Když se však král rozhodl edikt nantský zrušit, očitli se hugenotové ještě ve větším nebezpečí. Měli na výběr už jen konverzi k římskému katolicismu, nebo život otroka na galejích, ve vězení, či dokonce popravu – záleželo jen na přísnosti soudců.

Přestože hranice a přístavy byly uzavřeny a střezeny vojáky, kteří se snažili zabránit komukoliv v útěku, tisíce lidí opustily vše, co měly, v zoufalé snaze uniknout do bezpečí. Když rodiny prchaly do Švýcarska a Německa, musely se rozdělit a nikdo tehdy netušil, jestli se ještě někdy shledají. Děti byly často zaplombovány do sudů, ve kterých se někdy i udusily, a pašovány na lodích do La Rochelle, Nantes a přístavů v Lamanšském průlivu, aby se mohly dostat na ostrov Jersey nebo anglické pobřeží. Jeanovi příbuzní putovali po pobřeží do Dieppe. Jako domácí dobře znali málo používané stezky a věděli, na koho z místních se mohou obrátit s prosbou o pomoc. Nakonec se jim podařilo najít malou plachetnici a lidi, kteří byli ochotní je zavézt podél kentského pobřeží až k ústí Temže. Chtěli se dostat do Londýna, avšak z neznámého důvodu, snad kvůli počasí nebo přílivu, byli vysazeni na poloostrově Hoo, mezi ostrovy

Sheppey a Gravesend. Přivítali je místní obyvatelé, kteří jim poskytli přístřeší, a tak se tam rozhodli zůstat.

Jean si našel práci na pevnině. O tom, jak se setkal se Sárrou Stickerovou, není nic známo. Byla to mladá vdova, která rok předtím, když ostrov sužovala epidemie malárie, přišla o manžela a novorozeného Thomase. Záznamy z církevní matriky v High Halstowu říkají, že se Jean se Sárrou oženil 23. června 1694 a že byl „zemědělský pomocník“. Jejich manželství bylo požehnáno dvěma syny, Janem (1696) a Richardem (1698), načež následovaly dvě dcery, Sára (1700) a Elizabeth (1703). A jakou to má tedy spojitost? Jejich druhý syn Richard vyrostl, oženil se a jeho žena Anna v roce 1730 porodila syna, kterému dali jméno Thomas. Ten se vyučil stavitelem a když mu bylo 24 let, přestěhoval se do vesničky Wateringbury v Kentu, oženil se s Elizabeth Tomlinovou a spolu vychovali jedenáct dětí! Jean byl můj šestinásobný pradědeček a byl to Francouz!

Slzy

Když mi toho lednového rána vyhrkly do očí slzy uprostřed mého nadšení z takového objevu, bylo to s pocitem smutku a soucitu s těmi, kdo byli připraveni tolik obětovat pro svou víru a postavit Krista nade vše, co jim tento svět mohl nabídnout. Byly to ale také slzy zahanbení, že má vlastní oddanost mému Spasiteli se v porovnání s jejich zdála tak slabá. Život v pohodlí rychle otevírá dveře lhostejnosti a spokojenosti se sebou samým. Ta krutá realita života mých předků mě ale donutila k zamyšlení... Jak dlouho asi v srdcích těch hugenotských uprchlíků hořela ochota všechno ztratit pro Krista?

14 ZÁPAS O DUŠI

Zůstávala v nich i potom, když si budovali své nové domovy v relativním pohodlí a pokoji kentského venkova? Byla „vyvýšenost známosti Krista“, jejich Pána, stále v jejich srdcích na prvním místě? A jak to asi bylo dále s Thomasem Perrinem? Pokračovala i v jeho životě ve Wateringbury ta upřímná víra Timoteovy babičky Lois a jeho matky Eunice, která hrála tak klíčovou roli v jeho duchovní výchově (2. Timoteovi 1,5)? Po dvou a půl stoletích bylo velice nepravděpodobné, že bych odpověď na svou otázku ještě někdy našel. Nebo snad ne?

Stará kniha

Jen tři týdny potom, co jsem obdržel popis Jeanova příjezdu do Kentu, jsem naražil na webovou stránku jisté rodiny Perri-novy, žijící ve Wellingtonu na Novém Zélandu. Nějaká žena z Cardiffu napsala před šesti měsíci na stránku se vzkazy tento dotaz: „Jmenuji se Juliet Hailwoodová. Nejsem si vědoma, že by se v mé rodině vyskytoval někdo jménem Perrin, ale ve věcech, které jsem zdělila po mém nedávno zemřelém otci, jsem našla starou knihu. Byl to stavařský manuál z roku

1746, na jehož přední stránce je napsáno: „Thomas Perrin. Jeho kniha. 1756, Wateringbury, Kent“. Může mi prosím někdo pomoci vrhnout na tuto záhadu trochu světla?“ Okamžitě jsem jí poslal e-mail, ve kterém jsem jí vysvětlil, že Thomas byl můj čtyřnásobný pradědeček. Juliet sice žije v Itálii, ale během dvou hodin mi odpovíděla a poslala mi dvě fotografie. Na jedné byla vyfocena zmíněná stránka s citovanými slovy a na druhé řádky z následující stránky: „*Thomas Perrin jméno mé, anglická má rasa, Wateringbury můj přibytěk – Kristus moje Spása!*“ (Jedná se o starý anglický popěvek – pozn. překl.) Měli jsme obrovskou radost. A spolu s touto odpovědí na naši, nezodpověditelnou otázku přišla i obrovská touha po tom, aby nás Bůh natolik změnil, že ačkoli „svět nebyl hoden“ (Žd 11,38) těch, kdo ochotně trpěli pro svého Spasitele v 17. století, abychom jich byli hodni alespoň my, a nejen jich, ale o to více našeho Spasitele, Krista, který je naší spásou.

– Mike Perrin –

*Z časopisu Grace Magazine, překlad
Hana Bladesová*

BIBLICKÉ PORADENSTVÍ A PSYCHOLOGIE

Je nějaký rozdíl mezi biblickým poradenstvím a křesťanskou psychologií nebo křesťanským poradenstvím?

Povrchním pohledem by se zdálo, že biblický poradce a psychoterapeut, který je křesťan, dělají mnoho stejných věcí. Oba hovoří s lidmi, oba pečují o lidi, oba poznávají lidi, oba se zajímají o jejich motivaci, myšlenky, emoce a chování, oba prozkoumávají všemožné tlaky v konkrétních situacích lidí, oba poskytují zpětnou vazbu, možná i oba mluví o Ježíši nebo o pasážích z Písma. Tak čím se tedy liší? Aby-

chom pochopili, jak se pokřesťanštěná psychoterapie liší od biblického poradenství, je nutné blíže se podívat na jednotlivé postupy obou metod a jejich učení, které za nimi stojí. Zde jsou některé ze základních rozlišovacích znaků každé metody.

Pohled Bible a její přínos pro poradenství

Většina křesťanských psychologů se dívá na Bibli jako na zdroj inspirace, ale jejich

základní systém poradenství, jak teorie, tak i metody, je v nezměněné podobě přejímán od světské psychologie. Většinou jsou upřímně a ostýchavě eklektičtí, to znamená, že shromažďují a vybírají teorie a techniky podle osobních preferencí. Na rozdíl od toho bibličtí poradci následují pohled Bible, která sebe samu považuje za zdroj komplexního a detailního přístupu k pochopení lidí a k poradenství (2 Tm 3,15–17; 2 Pt 1,4).

Někteří křesťanští psychoterapeuti používají něco málo citací z Písma; jiní jich používají mnoho. Ale frekvence citací je mnohem méně důležitá než způsob, jakým jsou pasáže použity, anebo zneužity. A ve většině případů jsou citované pasáže naprosto zneužity. Převládá nedostatek výkladu v kontextu (kritický výklad textu) a naopak množství „exegeze“ (výklad textu pomocí vnášení vlastních myšlenek). Biblické poradenství chce nechat mluvit Boha samotného skrze Jeho slovo a správně toto slovo pravdy používat (2 Tm 2,15).

Perspektiva Boha

Je mnoho Božích atributů, které křesťanští psychologové stále ignorují. Zvláště o Jeho svrchovanosti, svatosti, spravedlnosti, královské autoritě a moci se prakticky nezmiňují. Velkým tématem těchto psychoterapeutů je Boží otcovská láska, ale jako taková je oddělena od celkového obrazu Boha. Láska, o které mluví, představuje přístup bezpodmínečně pozitivního velkého Terapeuta, který sídlí na nebi a je k nerozeznání od Boha klasické liberální teologie. Naproti tomu biblické poradenství navazuje na Bibli a snaží se sloužit láskou pravého a živého Boha. Jeho láska se vypořádává s hříchem a vede k poslušnosti (1 J).

Perspektiva lidské povahy a motivace

Téměř každý křesťanský psycholog se hlásí k některé z variant teorie potřeb. Potřeba sebeúcty, lásky a přijetí či důležitosti jsou nejvíce rozšířené. Existuje domněnka, že pokud jsou tyto potřeby naplněny, budou lidé šťastní, milí a morální, pokud nejsou naplněny, pak budou lidé nešťastní, nenávidní, a nemorální. Křesťanští psychologové si tuto motivační teorii vypůjčují přímo od humanistické psychologie. Písmo se kategoricky staví proti takové teorii potřeb a vyučuje, že hříšné lidské motivace mají kořeny v hříšné chtivosti (Ga 5,16–24; Ef 2,3; Jk 1,14–16; 3,13–4,12). Písmo učí, že Bůh mění naše touhy a že zbožná motivace má své kořeny v touze po Bohu a po zbožnosti. Pokud lidé touží po sebevědomí, lásce a významu, pak budou šťastní, až je obdrží, a nešťastní, když jich nedosáhnou, avšak v obou případech zůstanou sebestřední. Na druhou stranu, pokud lidé touží po Bohu (Ž 42,1n; 73,25), Božím království (Mt 6,9–13; 6,33; 13,45n), Boží moudrosti (Př 3,15; 2 Tm 2,22), a po slávě vzkříšení (Ř 8,18–25), pak budou spokojení, radostní, poslušní a užiteční služebníci Boží.

Perspektiva evangelia

Pro většinu křesťanských psychologů je Ježíš Kristus ten, kdo naplňuje psychické potřeby a léčí psychické rány. Boží láska projevená na kříži je pouze vyjádřením toho, jak cenný je člověk pro Boha – a tak se upevňuje sebevědomí člověka a naplňuje jeho potřeba být milován. Ale v Bibli čteme o Ježíši Kristu, Beránku Božím, který byl ukřižován namísto hříšníků. Boží láska vlastně ničí sebevědomí a touhu po

16 ZÁPAS O DUŠI

---

sebevědomí. Místo toho vytváří velikou vděčnost a úctu k Božímu Synu, který nás miloval a dal svůj život za nás, k Beránku Božímu, který jediný je toho hoden. Boží láska nenaplnuje naši touhu být milován takový, jaký jsem. Naopak ničí tyto klamné touhy, aby nás miloval navzdory tomu, jací jsme, a učí nás milovat Boha a bližního (1 J 4,7–5,3).

Perspektiva poradenství

Křesťanští psychologové inklinují k chápání poradenství ve stejném duchu jako sekulární psychologové – jako k profesionální činnosti bez potřeby jakéhokoliv nezbytného spojení s církví Ježíše Krista. Klient přichází s nějakou svou po-

třebou k profesionálovi, který mu pomůže dosáhnout cílů: osobního zlepšení, citového štěstí, stability, seberealizace a podobně. Ale bibliční poradci následují Bibli a vidí poradenství jako pastorační činnost. Jejich poradenství se zaměřuje na postupné posvěcování a musí sdělovat skutečný obsah Písma.

Biblické poradenství spojuje logicky a strukturálně uctívání, učenictví, kázání, pastorační dohled, užívání darů, církevní kážeň a další aspekty života v těle Kristově (David Powlison).

– John F. MacArthur Jr., Wayne A. Mack –
Překlad J. Suchý

POZVÁNKA NA KONFERENCI

MEZIGENERAČNÍ VZTAHY V RODINĚ A V CÍRKVI

Konference biblického poradenství

Křivoklát, 11. – 14. července 2012

Studijně rekreační kurz pro celou rodinu. Přednáší Dr. George Scipione, ředitel Institutu biblického poradenství a vyučující na Reformovaném presbyterním teologickém semináři v Pittsburghu, Pensylvánie.

Z programu:

- Boží plán pro rodinu
- Role rodičů při výchově dětí
- Selhání rodičů při výchově dětí
- Děti, které neposlouchají své rodiče
- Selhání komunikace mezi generacemi
- Neschopnost komunikovat
- Jednota rodičů při výchově dětí
- Neochota komunikovat v rodině
- Komunikace se vzpurným teenagerem
- Obnovení komunikace mezi generacemi v rodině
- Nepřijetí a zasahování příbuzných
- Obnovení kontaktu s příbuznými
- Prarodiče, kteří slouží své rodině
- Zachovávání dobrého vztahu s prarodiči
- Prarodiče, kteří ubližují své rodině
- Nejednota v církvi

Cena: 1250,- Kč (ubytování, plná penze, 25 hodin vyučování). Během vyučování je zajištěn samostatný program pro děti.

Pořádá Entrust/BEE International (Jerry a Marilyn Farníkovi) a Reformace.cz.

Více informací a přihlášky naleznete na www.reformace.cz nebo v redakci ZODu, či: Jan a Iva Suchých, Žandov 85, 403 39 Chlumec, tel.: 602 467 273

KALVINISMUS, NEBO ARMINIANISMUS?

Kdo vede vaše rozhodnutí pro Krista: evangelisté, vy nebo Bůh?

- Proč jste křesťan, zatímco váš neobrácený přítel nikoliv?
- Kde se vzalo vaše pokání a víra: jsou z vás, nebo od Boha?

Porozumění kalvinismu, arminianismu & svobodné vůli jednoduše vysvětlené v jedné tabulce, 23 otázkách a 136 verších ...

(Pozn. red.: Celý článek naleznete na našich webových stránkách. Pokud nemáte přístup na internet, tak Vám na vyžádání zbývající část článku rádi zašleme.)

Pozastavili jste se někdy nad tím, proč vy jste křesťan, zatímco váš neobrácený přítel nikoliv? Proč vy jste Krista přijali, zatímco váš přítel Ho odmítl? Slyšeli jste lepšího evangelistu? Nebo jste chytřejší než váš přítel? Nebo je to Boží dílo, co vás odlišuje? Jak vám může kalvinismus a arminianismus pomoci nalézt odpovědi na tyto otázky?

V následující tabulce je několik veršů. Které verše jsou správné – ty nale-

vo, nebo ty napravo? Protože celá Bible je pravdivá (a bezchybná), musíme obě skupiny „zdánlivě si protiřečících“ veršů vysvětlit.

Jak můžeme nalézt řešení pro obě skupiny veršů tak, aby oba sloupce platily ve stejnou chvíli? Najděte nějaký verš, který jasně prohlašuje, že hříšníci **mohou/nemohou**, nebo jsou **schopní/neschopní** přijít ke Kristu ...

**Které verše jsou správné: levý, nebo pravý sloupec?
Jsou hříšníci schopní, nebo neschopní přijít ke Kristu?**

Lidská zodpovědnost přijít ke Kristu		Lidská neschopnost přijít ke Kristu
<i>Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit. (Joz 24,15)</i>	1	<i>Může snad Kúšijec změnit svou kůži? [Ne!] Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo? (Jr 13,23)</i>
<i>Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)</i>	2	<i>Plemeno zmijí: Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí? Čím srdce přetéká, to ústa mluví. (Mt 12,34)</i>
<i>Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha. (J 7,17)</i>	3	<i>Dobry strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce. (Mt 7,18)</i>
<i>Ještěže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! (J 7,37)</i>	4	<i>„Kdo potom může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ (Mt 19,25–26)</i>
<i>Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista. (Sk 2,38)</i>	5	<i>Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží. (J 3,3)</i>

18 ZÁPAS O DUŠI

<p>Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy. (Sk 3,19)</p>	6	<p>Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec. (J 6,44)</p>
<p>Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě. (Sk 16,31)</p>	7	<p>Nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce. (J 6,65)</p>
<p>Nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. (Sk 17,30)</p>	8	<p>Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. (J 8,43)</p>
<p>Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. (Zj 22,17)</p>	9	<p>Proto nemohli věřit, neboť Izaiáš také řekl: „Oslepl jim oči a zatvrdil jim srdce, takže nevidí očima a srdce nepochopí, neobráť se a já je neuzdravím.“ (J 12,39–40)</p>
	10	<p>Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. (Ř 5,6)</p>
	11	<p>Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. (Ř 8,7)</p>
	12	<p>Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Ř 8,8)</p>
	13	<p>Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. (1 K 2,14)</p>

Vlevo je 9 veršů, které volají hříšníky a prikazují jim, aby činili pokání, věřili a šli ke Kristu. Tyto verše činí hříšníky zodpovědnými za to, aby přišli ke Kristu. Ale všimněte si, kolik je tady veršů, které říkají, že to hříšníci **mohou** udělat nebo že to **jsou schopní** udělat – žádný.

Na pravé straně je 13 veršů, které jasně ukazují, že hříšníci **nemohou** přijít ke Kristu. Kromě toho nalezneme v Bibli další tři verše, které ukazují na neschopnost křesťanů udělat cokoliv pro Krista bez Jeho moci: J 15,5; 1 K 12,3; Žd 11,6. Jestliže jsou křesťané neschopní cokoliv

dělat bez Božího uschopnění, oč více to platí o neobnovených hříšních? Které verše jsou správné? Verše v levém sloupci, které prohlašují, že hříšníci **musí** přijít ke Kristu, nebo verše napravo, které říkají, že hříšníci **nemohou** přijít ke Kristu? Protože Boží slovo je bezchybné, obě skupiny jsou správné. Ale jak tyto „zdanlivě si protirečící“ verše zharmonizujeme, aby platily obě skupiny ve stejném okamžiku?

Tři různé pohledy na naši zodpovědnost vs. neschopnost věřit
Zde jsou tři nejrozšířenější pohledy, které se snaží vysvětlit výše uvedené verše:

arminianismus, hyperkalvinismus a kalvinismus. Z těchto tří jsou dva extrémní – arminianismus a hyperkalvinismus. Kalvinismus je střední cesta.

1. Lidská schopnost vs. žádná interpretace (arminianismus)

Mnozí arminiani vysvětlují verše v levém sloupci, označené jako „lidská zodpovědnost“, na úkor veršů vpravo, které jsou označeny jako „lidská neschopnost“. Většinou nemají žádné vysvětlení pro 13 veršů na pravé straně, které jasně prohlašují, že hříšníci **nemohou a nejsou schopní** přijít ke Kristu. Verše na levé straně, prikazující zodpovědnost, vysvětlují tak, jako kdyby obsahovaly schopnost. Zde je jejich logická chyba:

1. **Tvrzení:** Bůh prikazuje hříšníkům činit pokání a věřit v Krista.
2. **Předpoklad:** Bůh nemůže prikázat něco, co bychom nebyli schopni udělat.
3. **Závěr:** Takže hříšníci jsou schopní činit pokání, věřit v Krista a přijít k Němu.

Ovšem nemáme zde žádný důkaz předpokladu z bodu 2. To, co se snaží prokázat, je jenom předpoklad. A kromě toho, pokud bychom v Písmu našli příklad toho, že Bůh prikazuje věci, které nejsme schopni udělat, tak by to také popřelo tento předpoklad.

Šest příkladů,

kdy Bůh prikazuje nemožné

Zde je šest příkladů, kdy Bůh prikazuje lidem, aby dělali něco, k čemu nemají žádné schopnosti. V prvních čtyřech verších Bůh prikazuje fyzicky mrtvým tělům, aby žila. Ale ona nemají žádnou touhu ani schopnost reagovat, a to do chvíle, dokud jim Bůh nedá nový život, novou touhu a schopnost. Podobně, jak uvidíme poz-

ději, prikazuje duchovně mrtvým lidem, aby žili, a pak jim dá nový život – obnovení, touhu i schopnost.

1. „*Prorokuj nad těmi (mrtvými) kostmi a řekni jim: **Slyšte, suché kosti, Hospodino slovo!***“ (Ez 37,4).

Všimněte si, že tyto mrtvé kosti nemají žádnou schopnost slyšet slovo Páně. Bůh nejprve dal těmto kostem život, dříve než měly schopnost slyšet slovo Páně.

2. „...*vynášeli mrtvého...*“ ... *Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, **pravím ti, vstaň!***“ (Lk 7,14).

Mrtvý nemohl slyšet, dokud mu tuto schopnost Kristus svou mocí nadpřirozeně nedaroval.

3. „...*Tvá dcera je mrtva...*“ ... *On však ji vzal za ruku a zvolal: „Dcerko, **vstaň!**“ Tu se jí život vrátil a hned vstala.* (Lk 8,49–55).

Dívka neměla žádnou moc vstát, dokud jí tuto moc Kristus nedal.

4. *Lazare, **vstaň!*** (J 11,43).

Lazar byl mrtvý! Nemohl vstát. Bůh ho musel nejprve oživit, aby mohl vstát.

5. *Bud'te tedy **dokonalí**, jako je dokonalý váš nebeský Otec.* (Mt 5,48).

6. *Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!* (Mk 12,30).

Jako došlo k nadpřirozeným zázrakům při vzkříšení fyzicky mrtvých lidí, kteří nijak nemohli reagovat, úplně stejně dochází také k nadpřirozenému zázraku při vzkříšení (obnovení) duchovně mrtvých předtím, než mohou reagovat.

2. Žádná interpretace vs. lidská neschopnost (hyperkalvinismus)

Řada hyperkalvinistů vykládá verše na pravé straně s nadpisem „lidská neschop-

20 ZÁPAS O DUŠI

nost“ na úkor veršů nalevo (lidská zodpovědnost). Nepřikazují lidem činit pokání ani je k tomu nevyzývají, nevolají je k víře a k tomu, aby přišli ke Kristu. Nevyhlašují evangelium všem hříšníkům. Kážou evangelium jenom těm, o nichž si myslí, že jsou vyvolení. Logická chyba hyperkalvinistů:

1. **Tvrzení:** Hříšníci nejsou schopní činit pokání, věřit a přijít ke Kristu.
2. **Předpoklad:** Bůh nemůže přikázat něco, co bychom nebyli schopni udělat.
3. **Závěr:** Takže nemůžeme zvat hříšníky k pokání, víře v Krista a přícházení k Němu.

Všimněte si, že hyperkalvinisté i arminíáni mají společný předpoklad: Bůh by nemohl požadovat to, co je nemožné. Jak hyperkalvinisté, tak arminíáni vyzdvihují lidské přesvědčení nad Boží zjevení. To je druh humanistického racionalismu.

3. Lidská zodpovědnost vs. lidská neschopnost (kalvinismus)

Zodpovědností hříšníků je činit pokání, věřit a přijít ke Kristu. A to i přesto, že v témže okamžiku nejsou schopní činit pokání, věřit a jít ke Kristu. Toto je jediné možné řešení, které může zharmonizovat obě skupiny „zdánlivě si protirečících“ veršů a ukázat obě strany jako pravdivé.

Pokud se vám zdá nespravedlivé, že Bůh chce, aby vzbouřenci byli zodpovědní za něco, co nejsou schopni učinit, pak si připomeňte, že není ani jeden, kdo by toužil po spasení. Skutečnou spravedlností pro každého je peklo. Takže pokud se Bůh rozhodne, že někomu dá **touhu a schopnost** přijít ke Kristu, tak je to nezasloužená milost.

Proč ale Bůh přikazuje hříšníkům, aby věřili, pokud toho nejsou schopní? Je

to proto, aby použil příkaz nebo pozvání přijít ke Kristu jako „prostředek“.

Jinými slovy, Bůh používá příkaz činit pokání jako prostředek k udělení pokání. A příkaz věřit používá jako prostředek k udělení daru víry. Pozvání ke Kristu pak používá jako prostředek k tomu, aby dal **touhu a schopnost** k Němu přijít. Myšlenka, že Bůh používá přikázání jako prostředek, je vidět také v tom, jak nás zachovává ve víře. Například varuje opravdové křesťany před věčným zatracením (J 15,2; Ř 11,20–22; 1 K 9,25.27, Zj 22,19, atd.). Ve stejném okamžiku nám zaslubuje věčné bezpečí. Jak tedy můžeme smířit tyto dvě „zdánlivě protichůdné“ pravdy? Je to jednoduché...

Bůh používá varování před ztrátou spasení jako prostředek k tomu, aby nás chránil ve věčném spasení, které nám zaslíbil. Jeho varování před ztrátou spasení je prostředkem, který používá, aby nás zachoval až do konce.

Zde je jasný příklad, kdy Bůh používá varování jako prostředku k naplnění svého zaslíbení.

Bůh zaslubuje bezpečí:

- ◆ ... *nikdo z vás nezahyne...* (Sk 27,22)
- ◆ ... *Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou ...* (Sk 27,24)
- ◆ ... *nikdo z vás neztratí ani vlas na hlavě ...* (Sk 27,34)

Boží varování, které vyžaduje lidskou zodpovědnost

- ◆ *Nežůstanou-li oni na lodi, nemáte ani vy naději na záchranu.* (Sk 27,31)

Jak to, že Bůh varuje lodníky před tím, že přijdou o život, přestože jim zaslíbil, že jim život zachová? Je to prosté: Bůh používá hrozbu zahynutí k tomu, aby je udržel na lodi, a tak je zachránil před smrtí.

Podobně používá příkaz činit pokání jako prostředek k udělení pokání. Používá příkaz věřit jako prostředek k darování víry. Používá pozvání ke Kristu jako prostředek, jímž přitahuje hříšníky ke Kristu. Abyste porozuměli tomu, jak jsme byli zachráněni, pokračujte ve čtení:

Existují dva základní pohledy na to, jak Bůh zachraňuje hříšníky:

1. Někteří věří, že všichni hříšníci se rodí s touhou a schopností spolupracovat s Duchem svatým a používat svou „svobodnou vůli“ pro rozhodnutí se pro Krista (*arminianismus, synergismus = spasení je výsledkem lidské schopnosti spolupracovat s Bohem*).
2. Jiné věří, že při pádu v Edenu všichni hříšníci **ztratili touhu i schopnost přijít ke Kristu**. Takže Bůh některým ze své milosti dává jak **touhu, tak i schopnost** svobodně se rozhodnout pro Krista (*kalvinismus, monergismus = spasení je pouze a cele Boží dílo*).

Než se podíváme na to, co Bůh říká v Bibli o tom, kdo získá spasení, zastavme se u několika myšlenek:

Otázka zní, zda můžeme nalézt alespoň jeden verš, který jasně tvrdí, že:

a) *Hříšníci mohou přijít ke Kristu.*

nebo

b) *Hříšníci jsou schopní přijít ke Kristu.*

nebo

c) *Pro hříšníky je nemožné přijít ke Kristu.*

Mnoho chyb v učení je způsobeno tím, že určitou skupinou veršů vykládáme jinou skupinu veršů, a to na úkor jejich smyslu.

Toto je nejčastější chyba při výkladu Písma, kterou se provinují jak různé sekty, tak i křesťané. Dobrým příkladem jsou Svědkové Jehovovi. Řeknete jim verš, který mluví o Kristově Božství a oni odpoví: „Ale co tyto další verše?“ (jako kdyby ty jejich verše měly zneplatnit ten váš!) Takže kdykoliv slyšíte: „Ale co tyto verše ...“ je to pravděpodobně známkou

toho, že někdo se pokouší vykládat část Písma na úkor jiné části.

Namísto toho, aby Svědkové Jehovovi obě skupiny veršů zharmonizovali a ukázali je jako pravdivé, vysvětlují jednu skupinu veršů na úkor jiné. Ve výsledku je jeden verš pravdivý, zatímco druhý je nepravdivý nebo nemá žádné vysvětlení. Snaží se vysvětlovat Písmo způsobem „buď – anebo“, místo toho, aby ho vysvětlovali tak, že platí obojí.

Pokud vaše interpretace nevychází přímo z daného textu, z verše nebo z oddílu, potom se vždy jedná o špatnou interpretaci. Je to známka něčeho špatného ve vašem systému. Když nemůžete nějaký verš spojit se svým systémem, je čas přehodnotit systém.

Ale co se svobodnou vůlí? Fráze „svobodná vůle“ se v (anglické) Bibli nachází 16krát. A ve všech těchto případech znamená „dobrovolně“; 15krát je použita ve významu „dobrovolné obětování“. Ani v jednom případě nemluví o spasení. Takže myšlenka, že člověk má svobodnou vůli, která je nezávislá na Boží vládě, má se vši pravděpodobností svůj původ v pohanské řecké filozofii.

Ti, kdo používají frázi „svobodná vůle“, ji jen zřídka definují.

***Pokud vám verš
nebo oddíl sám
o sobě nedává
smysl, potom je vaše
interpretace špatná.***

22 ZÁPAS O DUŠI

„Svobodná vůle“ je pojem, který všichni používají, ale jen nemnozí ho definují. Pokud je „svobodná vůle“ definována jako schopnost přijmout Krista a touha po tom, pak je to v přímém protikladu k 13 veršům v pravém sloupci v tabulce na začátku. **Pokud je ale „svobodná vůle“ definována jako dobrovolná, ochotná vůle k činění rozhodnutí, potom lidé mají „svobodnou vůli“.**

Máme svobodnou vůli ve smyslu svobodně (dobrovolně) si vybrat, **po čem toužíme a máme schopnost** to udělat. Bůh na nás působí skrze okolnosti, myšlenky a moc tak, že dobrovolně chceme naplnit Jeho vůli. Možná, že lepší spojení než „svobodná vůle“ je „dobrovolná vůle“.

Možná budete překvapeni zjištěním, kolik protestantů sdílí svůj pohled na svobodnou vůli společně s jezuiti. Myslí si, že hříšníci mají nějakou vnitřní **touhu a schopnost „připravit se a spolupracovat“** s Duchem svatým na spasení. Nepochápu, že kvůli pádu jsou lidé duchovně mrtví, slepí a hluchí, bez **touhy nebo schopnosti** rozhodnout se pro Krista. Nevidí, že potřebujeme, aby nám Bůh dal nejprve nově se narodit, daroval nám víru a pokání před tím, než se na základě „svobodné vůle“ rozhodneme pro Krista.

Jezuitský (římskokatolický)

pohled na svobodnou vůli

(Římskokatolický koncil v Tridentu, šesté setkání: Ospravedlnění)

Kánon IV. Jestliže někdo říká, že lidská vůle, pohnutá a vzbuzená Bohem, souhlasem s Božím buzením a povoláním, nijak **nespolupracuje na příklonění se a sebebřípravě k přijetí milosti ospravedlnění**, že nemůže odmítnout dát svůj souhlas, pokud

bude chtít, ale že, jako něco neživého, nedělá vůbec nic a je pouze pasivní, budiž proklet.

Kánon V. Jestliže někdo říká, že kvůli Adamovu hříchu byla svobodná vůle ztracena a uhašena nebo že se jedná o něco pouze zdánlivého bez skutečného opodstatnění, nebo že jde o smyšlenku, tak uvádí satana do církve; budiž proklet.

Čtyři příklady toho, jak Bůh vládne nad lidskou vůlí

1. Inspirace Písma: Věříte v inspiraci a bezchybnost Písma? Pokud ano, tak věříte, že Bůh zcela ovládl vůli autorů Písma. Neměli žádnou „svobodnou vůli“ k tomu, aby napsali do Písma chyby. Díky Bohu, který jejich vůli ochránil před chybami.

◆ *Veškeré Písmo je vdechnuto Bohem. (2 Tm 3,16)*

2. Neomylnost biblických proroctví: Věříte, že proroctví Písma jsou neomylná? Pokud ano, potom věříte, že Bůh zcela ovládl vůli proroků. Neměli „svobodnou vůli“ k tomu, aby prorokovali chyby. Bůh inspiroval starozákonní proroky, aby přesně prorokovali o příchodu Mesiáše. Během procesu inspirace je Bůh ovlivňoval a ovládal takovým způsobem, že je ochránil před chybami.

◆ *Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha.*

(2 Pt 2,20–21)

Proto je rozlišujícím testem mezi pravým a falešným prorokem neomylnost jejich proroctví (Dt 18,21–22). Pokud by pro-

rok prorokoval ze své vlastní vůle, nezávisle na Bohu, potom by nikdy nemohl předpovědět Kristovo narození z panny, místo Kristova narození, Jeho utrpení a smrt, vzkříšení, druhý příchod atd.

3. Věčná bezpečnost. Věříte ve „věčnou bezpečnost“? Pokud ano, potom věříte, že Bůh vládne nad vůlí věřících. Většina křesťanů souhlasí s tím, že nemohou definitivně odpadnout od Krista. Křesťané nemají „svobodnou vůli“ k tomu, aby se stali ateisty nebo uctívali satana. Jsme vděční, že Pán ovlivňuje naši vůli tak, aby nás udržel ve víře a ochránil nás až do konce.

♦ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*
(Ez 36,26–27)

♦ *Nebot' je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.*
(Fp 2,13)

4. Nová země a nové nebe: Dokonce i když nevěříte ve věčnou bezpečnost věřících v tomto životě, věříte pravděpodobně tomu, že křesťané nemohou opustit nové nebe nebo novou zemi. Pokud tomu věříte, tak jste přesvědčeni o tom, že Bůh vládne nad lidskou vůlí. Nikdo v nebi nemá svobodnou vůli k tomu, aby opustil nebe a vybral si peklo. Bůh je bude v nebi navěky držet v poslušnosti.

Takže pokud věříte v bezchybnost Bible, neomylnost proroků nebo ve věčnou bezpečnost, potom zcela jistě věříte tomu, že člověk nemá stoprocentně svobodnou vůli. Bůh svrchovaně vládne nad jeho vůlí. A já jsem šťastný, že to tak je. Vy ne?

– Greg Gibson –

www.JesusSaidFollowMe.org

Zbývající část článku: www.reformace.cz.

SVĚDECTVÍ KŘEŠŤANA

Jsem křesťan zcela a výhradně kvůli Boží milosti, nikoliv proto, co jsem si myslel, řekl či udělal. Byl to ON, který mě svým Duchem svatým obživil a probudil k uvědomění si jistých hlubokých a životně důležitých pravd, které vyučuje Bible.

Duch svatý mě přivedl k poznání, že jsem byl mrtvý v přestoupeních a hříších, otrok světa, těla a ďábla, že ve mně „nepřebývalo nic dobrého“, že jsem byl pod Božím hněvem a směřoval k věčnému zatracení.

Duch svatý mi ukázal, že skutečný důvod všech problémů a neduhů jak mých, tak i všech lidí, je zkažená a padlá přiroze-

nost, jež nenávidí Boha a miluje hřích. Mým problémem bylo nejen to, že jsem dělal věci, které byly špatné, ale i to, že já sám jsem byl v samém jádru svého bytí špatný.

Duch svatý mě přivedl k poznání, že jsem bezmocný a bez naděje změnit sám sebe, protože „Cožpak může Kůšijec změnit svou kůži, anebo leopard svoje skvrny?“ Duch svatý mi ukázal, že všechno morální učení a morální úsilí bylo k ničemu, že reformace (změna) bez regenerace (obnovy) je podvod, že nyní nemohu odčinit své hříchy, a tak se zalíbit Bohu, a ani nemohu doufat, že tomu tak bude v budoucnosti.

24 ZÁPAS O DUŠI

Poté mi Duch svatý vyjevil Pána Ježíše Krista jako Božího Syna, který přišel do tohoto světa „vyhledat a zachránit to, co zahynulo“. Duch svatý mě naučil, že Kristus zemřel za mé hříchy, že svou smrtí na kříži nesl můj trest a rovněž, že místo mě prokázal plnou poslušnost Božímu zákonu. V důsledku toho mi Bůh zadarmo odpustil a navíc na můj účet připsal spravedlnost svého Syna, jako bych vůbec nikdy nezhrěšil. Navíc ve mně Duch svatý stvo-

řil novou povahu a učinil mě novým stvořením. Přijal mě do své rodiny jako jednoho ze svých synů a ukázal mi, že jsem spolu s Kristem dědic slavného dědictví v nebi.

To je mé svědectví a svědectví všech křesťanů, a modlím se za to, aby to bylo také vaše svědectví.

– *Martyn Lloyd-Jones* –
Překlad Martina Kramosilová

NA POKRAČOVÁNÍ

MOHOU KŘESŤANÉ POPÍRAT VYKUPITELE? (IV.)

V této sérii se zabýváme otázkami, které se zjednodušeně řečeno týkají jistoty spasení. V minulé části jsme se více zabývali několika texty z Janova evangelia, které ukazují, že Bůh je původcem spasení i jeho vykonavatelem, že spasení pochází jenom od Něj a závisí jenom na Něm.

Dnes se společně podíváme na text, kvůli kterému jsem tuto sérii zpracoval.

◆ *V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou zálučně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu. A mnozí budou následovat jejich nezřízenost a cesta pravdy bude kvůli nim v opovržení. Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili. Soud nad nimi je už připraven a jejich zhouba je blížká. (2 Pt 2,1–3)*

Odpůrci jistoty spasení rádi poukazují na tento text a tvrdí, že existují křesťané, kteří jsou skutečně vykoupení Kristovou obětí, ale zároveň jsou to lháři – jsou to falešní učitelé, kteří popírají Pána, popírají vykoupení a jejich cílem je věčná zhouba. Jinými slovy říkají, že křesťan může odpadnout, protože může popírat

Panovníka, který ho vykoupil, případně se snaží z tohoto textu ukázat, že Kristus zemřel za všechny a nikoliv pouze za vyvolené. Je však skutečně možné odvodit z daného textu výše uvedené učení?

Podívejme se nejprve na to, kdo je adresátem těchto slov. Hned z první věty listu můžeme vidět, že jde o křesťany. A nelze si také nevšimnout toho, jak Petr křesťany popisuje. Jsou to ti:

◆ *...kdo dostali stejně vzácnou víru jako my spravedlností našeho Boha a Zachránce Ježíše Krista. (2 Pt 1,1 ČSP)*

Dále jsou to ti, kdo poznali samotného Boha (2 Pt 1,3), stali se účastníky božské přirozenosti (2 Pt 1,4), mají široce otevřený přístup do království Božího Syna (2 Pt 1,11), jsou utvrzeni v pravdě, kterou přijali (2 Pt 1,12) a snaží se upevnovat své povolání a vyvolení, aby nikdy neklopýtli (2 Pt 1,10). Petrova slova jsou nepochybně určena křesťanům a církvi.

Vidíme, že Petr měl jasno ohledně toho, jak vypadají praví křesťané. Mají víru i poznání, znají pravdu a žijí podle ní, jejich život je aktivní a vyznačuje se duchovním růstem.

Proto je třeba se zamyslet nad následujícími otázkami: Koho tedy popisují slova z úvodu druhé kapitoly? Opravdu se jedná se o tutéž skupinu lidí? Všimněme si rozdělení, které sám Petr ve svém textu nabízí. Říká: „*Mezi vámi budou...*“ Mezi těmi, kdo jsou utvrzeni v pravdě, budou ti, kdo lžou. Mezi těmi, kdo dosáhli vzácné víry, budou ti, kdo popírají Panovníka. Mezi těmi, kdo staví na Božím slově (viz 2 Pt 1,16–21), budou ti, kdo předkládají lidem své výmysly. Zcela zjevně se jedná o dvě neslučitelné skupiny lidí.

A nemělo by nás překvapit, že k tomu dochází – vždyť o tom mluví sám Pán Ježíš:

- ◆ *Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevyvítili zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy já prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘ (Mt 7,21–23)*

Podle Pána se najdou lidé, kteří budou vyznávat Pána (nikoliv popírat!), ale jejich jednání (a o tom mluví celá druhá polovina 7. kapitoly Matoušova evangelia) je bude usvědčovat ze lži. Jejich skutky budou mluvit úplně jinou řečí než jejich ústa. Podívejte se, v jakém kontextu se Matoušův text nachází: dvě brány, dvě cesty, dvě ovce, dvojí ovoce, dva stromy, dvojí vyznání, dvě stavby – vždy dvě

zdánlivě stejné, a přece ve skutečnosti velmi rozdílné věci, dva rozdílné vnější projevy a dva rozdílné věčné úděly. Popisuje zde Pán Ježíš opravdové věřící? Nikoliv. On sám říká, že je **nikdy neznal**. Nejde o to, že by o nich nikdy nevěděl – On je vševědoucí – Pán mluví o intimním, niterném poznání, o skutečném vztahu. Byli zde lidé, kteří vyznávali Krista jako Pána (a znovu musím zopakovat – nepopírali Ho), přesto s Ním neměli vztah a jejich cílem je věčná záhuba. Rozlišovacím znamením je jejich život a ovoce, které nesou.

Totéž učí apoštol Jan, když říká:

- ◆ *Vyšli z nás, ale nebyli z nás. Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi. (1 J 2,19)*

Popisuje princip, který můžeme sledovat až k počátku lidského pokolení, od Kaina a Ábela. Dva bratři uctívají Boha – Kain a Ábel. Ale úděl každého z nich je jiný.

To samé nacházíme také ve 2. listu Petrově. V celé první kapitole Petr popisuje znovuzrozené křesťany a předkládá nám jejich charakteristiky. Ve druhé kapitole potom popisuje lidi, kteří jako křesťané sice *vypadají*, ale ve skutečnosti opravdovými křesťany nejsou, protože nemají osobní vztah s Bohem a ovoce jejich života nakonec mluví velmi jasnou řečí.

Jsou to lháři, jsou záluční – jsou jako špióni (podobné slovo je v Ga 2,4 o falešných bratřích, kteří se *pokoutně* vetřeli mezi křesťany), učí zhoubné věci (přítom dobrý strom nedává špatné ovoce), popírají Krista, uvádějí na sebe zhoubu, žijí nezříceně a uvádějí cestu Kristovu do opovržení, jsou hrabiví a místo pravdi-

26 ZÁPAS O DUŠI

vého Božího slova předkládají lidem své vlastní výmysly, a to s jediným cílem – vytěžit z lidí peníze. Podobně popisuje apoštol Pavel falešné proroky na Krétě:

- ◆ *Je mnoho těch, kteří se nepodřizují, vedou prázdné řeči a svádějí lidi: jsou to hlavně ti, kteří lpí na obřízce. Těm je třeba zavřít ústa. Pro hanebný zisk učí tomu, co se nepatří, a rozvracejí tím celé rodiny. (Tt 1,10–11)*
- ◆ *Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku. (Tt 1,16)*

Samotný 2 Pt 2,1–3 i širší kontext Božího slova nás přesvědčuje, že jde o nevěřící lidi – jsou v církvi, vypadají jako křesťané, mluví podobně jako křesťané, ale **nejsou** to křesťané. Údělem těchto lidí je záhuba – a ta nebyla, není a nikdy nebude údělem žádného křesťana. Boží slovo jasně říká, že ti, kdo byli ospravedlněni, budou také uvedeni do slávy.

- ◆ *...které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,30)*

Stále nám zde ale zůstává otázka, v jakém smyslu bylo za tyto lidi zaplacen. Byli vykoupeni ve spásném významu tohoto slova, jak se snaží říci ti, kdo nevěří tomu, že Kristus zemřel „za mnohé“ (Mt 20,28; Mt 26,28), ani tomu, že „ospravedlnění budou také oslaveni“ (Ř 8,30). Skutečně Kristus zaplatil za hříchy falešných učitelů?

- ◆ *...tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou zálučně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhubu. (2 Pt 2,1)*

Řecké sloveso AGORAZÓ, které je zde přeloženo jako ‚vykoupit‘, se v Novém zá-

koně nachází více než třicetkrát. Většinou se překládá jako ‚koupit‘, a to je také jeho hlavní význam: zaplatit za něco a stát se vlastníkem koupené věci (pozn.: pokud mluvíme o slovese ‚vykoupit‘ v teologickém slova smyslu, tak Nový zákon používá ještě jiné řecké sloveso – např. Tt 2,14 nebo 1 Pt 1,18). V tom běžném slova smyslu je sloveso AGORAZÓ použito např. v následujících textech:

- ◆ *...objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. (Mt 13,46)*
- ◆ *Propusť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic **nakoupit** něco k jídlu. (Mk 6,36)*

Josef z Arimatie *koupil* plátno a zabalil do něj Pánovo tělo (Mk 15,46), Marie Magdaléna s dalšími ženami *nakoupily* vonné masti (Mk 16,1), učedníci chtějí *nakoupit* chleba (J 6,5), mají si *koupit* meč (Lk 22,36) atd.

Kromě toho je v Písmu dalších pět míst, kde je toto sloveso použito v trochu jiném kontextu – jedná o kontext vykoupení z hříchu, ze smrti, vykoupení k novému životu.

- ◆ *Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha. (1 K 6,20 ČSP)*

Podobně je slovo použito také v 1 K 7,23 (opět lépe v ČSP), ve Zj 5,9 nebo Zj 14,3.

- ◆ *To jsou ti, kdo neporušili svou čistotu se ženami a zůstali panici. Ti následují Beránka, kamkoli jde. Ti jako první z lidstva byli vykoupeni Bohu a Beránkovi [tit] jsou koupeni ze všech lidí – KRALJ. (Zj 14,4)*

Ve všech shora uvedených případech – byť ve dvou odlišných kontextech – se toto sloveso používá ve stejném významu

mu. Znamená „koupit“ a týká se vlastnictví. Co bylo koupeno, má svého majitele, kdo byl koupen, je vlastněn. Byla zaplacená cena a změnil se vlastník. Byli jsme otroky hříchu, světa, ďábla, ale byli jsme vykoupeni a nyní jsme otroky spravedlnosti (Ř 6,18). Ve stejném smyslu musíme rozumět slovu vykoupit také ve 2 Pt 2,1. Znovu je před námi otázka – v jakém smyslu patří falešní učitelé Pánu, v jakém smyslu za ně zaplatil, takže se stali jeho vlastnictvím?

Máme snad říci, že Pán sice tyto lidi vykoupil, zaplatil cenu za jejich hříchy, ti to lidé se stali Jeho vlastnictvím, ale potom se mu nějak ztratili, vyvázali se z jeho vlastnictví (byli mu ukradeni) a nyní budou muset znovu zaplatit za své hříchy?

Pokud bychom to viděli takto, tak bychom popřeli podstatnou část slova vykoupit – onu část významu, která se týká vlastnictví. Tvrdili bychom, že Pán je sice vykoupil, ale oni Mu nepatří. A to nedává smysl.

Ti, kdo byli vykoupeni ke spasení, byli také ospravedlněni (Ř 3,24), a ti, kdo byli ospravedlněni, budou také oslaveni (Ř 8,30). Římanům 8,28–30 nás nenechává na pochybách o tom, že se jedná o tutéž skupinu lidí:

◆ *...ty, které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,30)*

Na základě těchto věcí můžeme jednoznačně prohlásit, že se v 2 Pt 2,1 **nemůžeme** jednat o spasitelné vykoupení.

O co se tedy jedná? Petr tady srovnává situaci v Izraeli (v Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci) se situací církve (i mezi vámi budou lživí učitelé). Když se podíváme do starozákonního kontextu, tak Mojžíš popisoval Boha Izraelců, jako:

◆ *...vašeho Boha, který vás vyvedl z egyptské země a vykoupil tě z domu otroctví. (Dt 13,6)*

Ale izraelský lid popisuje jako „pokolení pokřivené a potměšilé, které se vrhlo do zkázy“ (Dt 32,5), a „lid zbloudilý a nemoudrý“, který je přesto majetkem Hospodina: „kterýž tě sobě **dobyl**“ (Dt 32,6 KRAL).

Starý zákon tady odkazuje na vyjití z Egypta jako na vykupující dílo Boží (viz také 2 S 7,23) – a to i přes to, že zachráněn byl jenom malý pozůstatek:

◆ *Většina z nich se Bohu nelíbila; vždyť ,poušť byla poseta jejich těly‘. (1 K 10,5)*

O vykoupení se tu mluví v kontextu celého národa, ale jenom část byla vykoupena k věčnému životu. Izrael byl „podle těla“ vykoupeným Božím lidem, přestože nebyli všichni spaseni, podobně viditelná církev je vykoupeným Božím lidem, ačkoliv i v ní jsou ti, kdo skutečně nejsou spaseni

◆ *Budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2 Tm 3,5)*

◆ *Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. (Tt 1,16)*

Petr v tomto textu neřeší otázku rozsahu Kristovy oběti, ale používá jednoduchou analogii, která se týká Božího lidu, jenž byl svým Pánem vykoupen, aby ukázal, jak odporné je učení těchto falešných učitelů. Jsou spjati s Božím lidem (s církví). Pán vykoupil církev, jako Bůh vykoupil Izrael skrze vyjití z Egypta. Ale tito falešní učitelé Ho neposlouchají, popírají Panovníka, který je vykoupil a výsledkem bude jejich záhuba. Pánu patří celá země, včetně těchto falešných učitelů. Jenom v tom smyslu můžeme rozumět

28 ZÁPAS O DUŠI

vykoupení ve 2 Pt 2,1 – ve smyslu obecném, tělesném. Tito lidé byli podle těla započítáni do viditelné církve a mají z toho také velký užitek – „unikli poskvrnám světa“ (2 Pt 2,20) a „poznali cestu spravedlnosti“ (2 Pt 2,21). Ale skutečný duchovní užitek jim to nepřináší žádný! O to horší bude jejich odsouzení.

Slovo Panovník znamená hospodář (srov. s 2 Tm 2,21, kde text hovoří o Bohu) – pán, ve smyslu vlastník (1 Tm 6,1–2; Tt 2,9 – o lidských pánech, majitelích otroků). Pouze na jediném dalším místě je toto slovo použito o Kristu:

◆ *Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé, zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Boha v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána [Panovníka] Ježíše Krista. (Ju 4)*

Juda psal o stejných lidech jako Petr a říká o nich, že se jedná o lidi již dávno zapsané k odsouzení. Znovu vidíme, že to jsou lidé, kteří nikdy nebyli vykoupeni Kristovou krví ke spasení, nikdy nebyli očištěni a za jejich hříchy nebyla zaplacená cena smíření. Dávno byli zapsáni k odsouzení a svým životem popírají Panovníka, o němž tvrdí, že je vykoupil.

Anglický puritán John Owen, který se tímto oddílem detailně zabýval, napsal:

Pokud by někdo chtěl na základě tohoto textu obhájit všeobecné vykoupení, potom musí dokázat:

1. Že slovo *Panovník* znamená v tomto textu Kristus, a to ve významu prostředníka (pozn.: tedy toho, kdo zaplatil **za hříchy** těchto lidí),

2. že slovo *vykoupit* je zde použito v duchovním smyslu a jedná se o spasitelné vykoupení krví Beránka,

3. že tito falešní učitelé byli skutečně a účinně vykoupeni a ne pouze započítáni kvůli tomu, že byli součástí viditelné církve,

4. že ti, kdo jsou vykoupeni, mohou zahynout (navzdory jasnému prohlášení Písma – Zj 14,4),

5. že je pravdivé následující tvrzení: „*Někteří v církvi, kteří poznali Krista jako svého Vykupitele, odpadnou, budou se mu rouhat a navěky zahynou,*“ – jinými slovy: „*Kristus vykoupil všechny a zaplatil za ně, a někteří z nich budou skutečně vykoupeni, zatímco jiní nikoliv.*“

6. Že to, co je společné všem, je některým připočteno k břemenu jejich hříchu, a jiným nikoliv (pozn. red.: všichni nevěřící popírají Krista, ale některým – těm ze 2 Pt 2,1 – to bude počítáno jako horší hřích).

Shrnutí

Závěr je tedy jednoznačný. Když 2 Pt 2,1 mluví o falešných učitelích, kteří popírají Panovníka, který je vykoupil, je zjevné, že **musíme rozumět tomuto vykoupení v obecném, tělesném slova smyslu, a nikoliv v tom duchovním, spasitelném.** Opravdoví křesťané nemohou takto zapřít svého Pána, který je posvětil svou krví, který sám sebe za ně vydal a stal se obětí smíření za jejich hříchy. A Pán nemůže zapřít své vyvolené, svůj majetek, ty, kdo Mu po právu náležejí, protože za ně zaplatil.

◆ *Ovšem pevný Boží základ trvá a nese nápis, Pán zná ty, kdo jsou jeho, a, ať se odvrátí od nespravedlnosti každý, kdo vyznává jméno Páně. (2 Tm 2,19)*

– jk –

(Konec série o jistotě spasení.)

DESET NEBEZPEČÍ TEISTICKÉ EVOLUCE

Ateistický recept na evoluci je:

Evoluce = hmota + evoluční činitel (náhoda a nezbytnost + mutace + výběr + izolace + smrt) + velmi dlouhá časová období.

Teistická evoluce k tomu navíc přidává **Boha**:

*Teistická evoluce = hmota + evoluční činitel (náhoda a nezbytnost + mutace + výběr + izolace + smrt) + velmi dlouhá časová období + **Bůh**.*

V systému teistické evoluce Bůh přestal být všemocným Pánem všech věcí, jehož slovo musí být bráno vážně všemi lidmi, nýbrž je vsazený do evoluční filozofie a stává se tak její součástí. Pro křesťany to znamená deset nebezpečí:

1. Překroucení Boží přirozenosti

Bible odhaluje Boha jako našeho Otce v nebesích, který je naprosto *dokonalý* (Mt 5,48), *svatý* (Iz 6,3) a *všemohoucí* (Jer 32,17). Apoštol Jan nám oznamuje, že Bůh je *láska, světlo a život* (1 J 4,16; 1,5; 1,1–2). Vše, co Bůh tvoří, je ohodnoceno jako „*velmi dobré*“ (Gn 1,31) a „*dokonalé*“ (Dt 32,4).

Teistická evoluce podává falešný obraz Boha ve své podstatě, neboť smrt a krutost jsou mu připsány jako principy tvoření. Také tzv. progresivní kreacionismus učí, že už před pádem do hříchu existovala *smrt a děs* po milióny let.

2. Bůh jako výpomoc pro vysvětlení nepochopitelných fenoménů

Podle Bible je Bůh původcem všech věcí.

◆ *My přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. (1 K 8,6)*

Ale v teistické evoluci zůstávají pro Boží působení jen ty úkazy, které evoluce nedokáže svými prostředky vysvětlit. Evoluce si Bohem vypomáhá, když nemá jiné řešení. To podněcuje představu: „Bůh

není absolutní, naopak i On prochází vývojem – On je evoluce.“

3. Popření nejdůležitějšího biblického učení

Bible je plná svědectví, že jejím autorem je Bůh. Bible je tak zdrojem Boží pravdy. (2 Tm 3,16). Přitom Starý zákon je nepostradatelným přiváděčem k Novému zákonu, stejně jako příjezdová silnice přivádí k dálnici (J 5,39). Nový zákon je naplněním Starého zákona. Na biblický záznam stvoření by nemělo být nahlíženo jako na mýtus, podobenství nebo alegorii, ale jako na historickou zprávu, neboť:

- Biblická, astronomická a antropologická fakta jsou podána ve věcné a naučné formě.
- V Desateru přikázání nám Bůh nařizuje šest pracovních dnů a jeden den odpočinku. Vždyť On také šest dní tvořil a sedmý den odpočíval. Pracovní týden člověka má stejně časové rozpětí jako týden stvoření (Ex 20,8–11).
- V Novém zákoně Ježíš opakovaně odkazuje na stvoření a jmenuje skutečné lidi a skutečné události (např. Mt 19,4–5).
- Nikde v Bibli nenajdeme žádné náznaky toho, že bychom měli záznamu o stvoření rozumět jinak než jako historické zprávě, která reálně popisuje, jak se vše událo.

30 ZÁPAS O DUŠI

Učení teistické evoluce podkopává jasný záznam knihy Genesis, jak ho vyučoval Ježíš, proroci a apoštolové. Biblicky dosvědčené postavy a události jsou sníženy na mýtus a biblické poselství přestává být vnímáno jako zdroj pravdy.

4. Ztráta klíče k nalezení Boha

Bible učí, že člověk je po Adamově pádu zcela propadlý hříchu (Ř 7,18–19). Jenom ti lidé, kteří si uvědomují, že jsou hříšní a ztracení, budou toužit po Zachránci, který „přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (Lk 19,10).

Ale evoluce nezná hřích v biblickém smyslu, tedy jako selhání člověka ve vztahu k Bohu. Evoluce činí hřích bezvýznamným – to je ale přesný opak prohlášení Ducha svatého, že hřích je hříšný a smrtelně vážný. Jestliže je na hřích nahlíženo jako na neškodného evolučního činitele, pak člověk ztratí klíč k nalezení Boha. Taková ztráta se nevyřeší tím, že přidáme „Boha“ do evolučního scénáře.

5. Zpochybnění učení, že se Bůh stal člověkem

Jedno ze základních učení Bible hovoří o tom, že se Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu stal člověkem. Bible dosvědčuje, že „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1,14), a „Ježíš Kristus ... se ocitl v těle jako člověk“ (Fp 2,5–8).

6. Ježíšovo výkupné dílo je zmytologizováno

Bible učí, že pád prvního člověka do hříchu byl skutečnou událostí a příčinou selhání Adama bylo, že vešel do světa hřích.

- ◆ *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)*

Teistická evoluce ale neuznává Adama ani jako prvního člověka, ani že byl stvořen Bohem z „prachu země“ (Gn 2,7). Většina zastánců teistické evoluce považuje zprávu o stvoření pouze za mytický příběh bez duchovního významu. Ale podle Bible jsou hříšník Adam a Zachránce Ježíš reálné postavy (Ř 5,16–18). A tak jakýkoliv teologický náhled, který považuje Adama za smyšlenou postavu, rozvrací biblický základ pro vykoupení Ježíšem Kristem.

7. Ztráta biblického časového měřítka

Rozvažování nad biblickým časovým měřítkem, podle kterého se odvíjejí světové dějiny, je velmi důležité. Jen tak je možné porozumět základům poselství Bible.

- Časová osa nemůže být libovolně prodloužena do minulosti ani do budoucnosti. Má pevně definovaný počátek, který je dán prvním veršem Bible. Stejně tak je daný konec, kdy vyprší existence fyzikálního fenoménu, kterým je čas (Mt. 24,14).
- Stvoření trvalo celkem šest dní (Ex 20,11).
- Stáří stvoření může být odhadnuto na základě rodokmenů zaznamenaných v Bibli. Lze tak zpětně dopočítat stáří vzniku světa a to v řádu tisíců let (ne miliardů či dokonce miliard let!).
- Na dosud nejvýznamnější událost lidských dějin poukazuje verš z Galatským 4,4: „Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna.“ To se stalo přibližně před 2000 lety.
- Kristův návrat v moci a slávě bude nejmonumentálnější událostí budoucnosti.

Přívrženci teistické evoluce (a progresivního kreacionismu) zavrhnou biblické

časové měřítko a nahrazují ho evolučním časovým měřítkem, které zahrnuje miliardy let minulosti i budoucnosti (ačkoliv pro to neexistují žádné přesvědčivé fyzikální základy).

Tento přístup vede ke dvěma chybným postojům:

1. *Bibli nelze brát vážně ve všech jejích výpovědích.*
2. *Příkázaná bdělost v souvislosti s druhým příchodem Ježíše se vytrácí.*

8. Ztráta stvořitelského myšlení

Z Bible lze poznat základní koncepty stvoření:

- Bůh stvořil hmotu bez použití jakéhokoliv výchozího materiálu.
- Bůh stvořil nejdříve Zemi, čtvrtý den přidal Měsíc, Slunce, sluneční soustavu, Mléčnou dráhu a všechny ostatní hvězdné systémy celého vesmíru. Toto pořadí není slučitelné s žádnou z představ „kosmické evoluce“ – jako je např. teorie „Velkého třesku“.

Teistická evoluce ignoruje všechny principy stvoření a navíc vnáší do Bible evoluční postupy. Tím popírá všemohoucnost Boha a jeho nadpřirozené jednání při stvoření.

9. Chybné chápání skutečnosti

Bible nese pečeť pravdy. Všechna její prohlášení jsou pravdivá – ať už se jedná o výpovědi týkající se víry a spasení, či pravidla pro každodenní život nebo o témata vědeckého významu.

Evolucionisté tohle vše zavrhnou. Například Richard Dawkins cynicky poznamenává:

Skoro všechny národy si vymyslely svůj vlastní mýtus o stvoření. Biblický příběh stvoření je prostě ten mýtus, který byl náhodou přijat jistým náro-

dem pastevců na Blízkém východě. Nemá o nic významnější postavení než víra jednoho kmene v západní Africe, že svět povstal z exkrementů mravenců.

Ale pokud je evoluční učení falešné, potom množství vědních oborů pracuje na falešném základě. Jestliže vědci vycházejí z evolučních předpokladů, vykládají realitu chybně. To platí v ještě větší míře pro teologii, když se odchýlí od toho, co v Bibli zjevuje Bůh, a místo toho se podřídí evoluci, která je učením člověka!

10. Minutí se cílem

V žádné jiné knize světových dějin nenajdeme tak četné a tak ušlechtilé cíle pro lidstvo, jak nám je představuje Bible, např.:

1. My lidé jsme *cílem* a vrcholem Božího stvoření (Gn 1,27–28).
2. My lidé jsme *cílem* Božího plánu vykoupení (Iz 53,5).
3. My lidé jsme *cílem* seslání Božího Syna (1 J 4,9).
4. My lidé jsme *cílem* Božího dědictví věčného života (Tt 3,7).
5. My lidé máme nebe jako předem daný *cíl* (1 Pt 1,4).

V evolučním systému jsou ovšem *plán, cíl a záměr* zapovězenými pojmy. Evoluční vývojová přizpůsobování nikdy neprobíhají cíleně, podle nějakého plánu či k naplnění nějakého programu. Systém víry, jakým je teistická evoluce, který chce sjednotit *cíleně s nahodilým*, si sám o sobě protirečí.

Závěr

Stvoření a evoluce jsou tak silně rozdílné, že jejich sladění je zcela nemožné. Zástupci teistické evoluce se pokoušejí spojit tato dvě protichůdná učení, ale

32 ZÁPAS O DUŠI

takový synkretismus činí biblické poselství bezvýznamným.

Závěr je jasný: Učení Bible neposkytuje žádný prostor ani podporu teistické evoluci.

– Werner Gitt –

◆ „*K výšině zvedněte zraky a hled'te: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. (Iz 40,26)*

UKÁZKA Z KNIHY

PROČ MUSÍME O BOHU SMÝŠLET SPRÁVNĚ

Co se nám vybaví, když pomyslíme na Boha jako toho, kdo je pro nás ze všeho nejdůležitější?

V dějinách lidstva pravděpodobně uvidíme, že žádný národ nikdy nepovstal nad své náboženství, a v duchovní historii člověka bude jasně vidět, že žádné náboženství nikdy nebylo větší než jeho představa o Bohu. Uctívání je ryzí, nebo bezcenné – podle toho, zda uctívající smýšlí o Bohu vysoko nebo níže.

Z tohoto důvodu je vždy tou nejzávažnější otázkou, kterou si církev klade, Bůh sám a tou nejvýznamnější charakteristikou člověka není to, co v danou chvíli řekne nebo udělá, nýbrž to, jak si v hloubi srdce představuje Boha. Na základě tajemného zákona duše máme sklon směřovat ke svému myšlenkovému obrazu Boha. Neplatí to jen o jednotlivých křesťanech, nýbrž i o celém společenství křesťanů, které tvoří církev. O církvi toho vždy nejvíc vypoví její představa o Bohu, stejně jako její nejvýznamnější poselství je to, co o Něm říká nebo co zůstane nevyslovené, protože její mlčení je často výmluvnější než její řeč. Nikdy nemůže uniknout sebeodhalení prostřednictvím svého svědectví o Bohu.

Kdybychom byli schopni získat od nějakého člověka úplnou odpověď na otázku „Co se ti vybaví, když pomyslíš na

Boha?“, mohli bychom s určitostí předpovědět duchovní budoucnost tohoto člověka. Kdybychom dokázali přesně poznat, co si dnes o Bohu myslí nejvlivnější náboženští představitelé, mohli bychom s jistotou přesností předpovědět, kde bude zítra stát církev.

Bezpochyby nejmocnější myšlenka, kterou lze chovat, je myšlenka o Bohu a nejzávažnější slovo v kterémkoli jazyce je slovo, jímž se označuje Bůh. Myšlení a řeč jsou Boží dary dané bytostem stvořeným k Jeho obrazu; jsou s Ním důvěrně spjaty a jsou bez Něho nemyslitelné. Je vysoce významné, že první slovo bylo Slovo.

◆ *Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. (J 1,1)*

Můžeme mluvit, protože Bůh promluvil. Slova a myšlenka jsou v Něm neoddtělitelné.

To, aby naše představa o Bohu co nejvěrněji odpovídala tomu, jaký Bůh je doopravdy. Ve srovnání s našimi skutečnými myšlenkami o Něm nemají naše formulace vyznání víry velký dopad. Naše skutečná představa o Bohu může ležet skrytá pod smetím náboženských pojmů a její konečné odkrytí a odhalení si může žádat promyšlené a energické hledání. Až

když absolvujeme muka bolestivého sebezpytování, je pravděpodobné, že odhalíme, co si o Bohu doopravdy myslíme.

Správné pojetí Boha je základem nejen pro systematickou teologii, ale i pro praktický křesťanský život. Znamená pro uctívání totéž, co základy pro chrám; kde je nedostatečné nebo pokřivené, celá stavba se dříve nebo později nutně zhroutí. Myslím, že stěží existuje nějaká chyba v učení nebo selhání v uplatňování křesťanské etiky, jejichž příčinu by nešlo nakonec vystopovat v nedokonalém a nízkém smýšlení o Bohu.

Podle mého názoru je **dnes**, v polovině dvacátého století, **křesťanské pojetí Boha v takovém úpadku, že je zcela pod důstojnost Nejvyššího Boha a pro ty, kdo se považují za věřící, představuje morální katastrofu.**

Veškeré problémy nebe a země, i kdyby na nás dolehly všechny najednou, by nebyly ničím ve srovnání se zdrcujícím problémem, který představuje Bůh: že je, jaký je a co ve vztahu k Němu máme jako morální bytosti dělat.

Člověku, který dospěje ke správnému smýšlení o Bohu, se uleví od tisíce dočasných problémů, protože najednou uvidí, že ty souvisí s otázkami, které ho nemohou příliš dlouho znepokojovat. Ale i kdyby z člověka bylo snato množství časných starostí, jediné mocné břemeno věčnosti na něho začne doléhat silou drtivější než všechny strasti světa, navršené jedna na druhou. Tím těžkým břemenem je náš závazek vůči Bohu. Zahrnuje okamžitou a celoživotní povinnost milovat Boha veškerou silou své mysli a duše, dokonale Ho poslouchat a přijatelným způsobem Ho uctívat. Když člověku jeho lopotičí se svě-

domí sdělí, že nic z toho nedělal a nedělá, ale od dětství je vinen podlou vzpourou vůči Majestátu v nebesích, vnitřní tlak sebeobviňování se může stát nesnesitelným.

Evangelium může člověku toto ničivé břemeno sejmut z mysli, dát mu na hlavu čelenku místo popela, oděv chvály místo ducha beznaděje. Pokud však tíhu tohoto břemene nepocítujeme, evangelium pro nás nemůže nic znamenat. Dokud Boha nevidíme jako vysoko vyvýšeného, nepocítíme žádná muka a žádná břemena. Nízké smýšlení o Bohu ničí evangelium pro všechny, kdo takové smýšlení mají.

Stěží se mezi hříchy, k nimž je náchylné lidské srdce, najde Bohu odpornější než modlářství, protože modlářství ve své podstatě očerňuje Jeho charakter. Modlářské srdce předpokládá, že Bůh je jiný, než jaký je – což je samo o sobě obludný hřích – a nahrazuje pravého Boha bohem vytvořeným podle jeho vlastního obrazu. Tento bůh bude vždy odpovídat obrazu svého tvůrce a bude podlý, nebo ryzí, krutý, či laskavý podle morálního stavu mysli, z níž vyšel.

Bůh zplazený v přítmí hříšného srdce se zcela přirozeně nebude v ničem podobat pravému Bohu. „Domníval ses, že jsem jako ty,“ řekl Hospodin svévolníkovi v žalmu (Ž 50,21). To jistě musí být vážná urážka Nejvyššího Boha, před nímž cherubové a serafové bez přestání volají: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů.“

Dávejme si pozor, abychom ve své pýše nepřijali mylnou představu, že modlářství spočívá jen v klanění se před viditelnými předměty, a že tudíž civilizovaným národům už nic takového nehrozí. Podstatou modlářství je takové smýšlení o Bo-

34 ZÁPAS O DUŠI

hu, které Ho není hodno. Začíná v mysli a může být přítomno i tam, kde k žádnému zjevnému uctívání nedochází. „Poznali Boha,“ napsal apoštol Pavel, „ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě“ (Ř 1,21).

Následovalo uctívání model vytvořených podle podoby lidí, ptáků, dobytka a plazů. Ale tento sled degradujících činů začal v mysli. Chybné představy o Bohu nejsou jen pramenem, z něhož tečou znečištěné vody modlářství; jsou samy o sobě modlářské. Modlář si prostě vytváří určité představy o Bohu a chová se, jako by byly pravdivé.

Zvrácené představy o Bohu brzy začnou rozkládat náboženství, v němž se objeví. Na dlouhé cestě Izraele to lze vidět dostatečně jasně, a dějiny církve to potvrzují. Vznesené pojetí Boha je pro církev natolik nezbytné, že když toto pojetí v nějakém ohledu upadá, církev se svou bohoslužbou a morálními měřítky upadá také. První krok směrem dolů dělá církev v okamžiku, kdy se vzdává svého vysokého mínění o Bohu.

Než křesťanská církev dospěje v některé oblasti k úpadku, musí nejprve dojít k narušení její nejzákladnější teologie. Jednoduše dostává chybnou odpověď na otázku „Jaký je Bůh?“ a odtud pak pokračuje. Ačkoli se může dál držet zdravého formálního vyznání víry, její praktické, funkční krédo se pokřivilo. Většina těch, kdo se k ní hlásí, uvěří, že Bůh je jiný, než jaký doopravdy je – a to je hereze toho nejzákeřnějšího a nejvíce smrtícího druhu.

Nejzávažnějším úkolem pro dnešní křesťanskou církev je očistit a pozvednout své pojetí Boha tak, aby Ho – i jí – opět bylo hodno. Tento úkol by měl mít první místo ve všech jejích snahách a modlitbách. Příští generaci křesťanů nejlépe posloužíme tak, když jí předáme nezkalené a nezmenšené vznesené pojetí Boha, jaké jsme přijali od židovských a křesťanských otců minulých generací. Bude to mít pro ně větší hodnotu než cokoli, co může přinést umění a věda.

– Aiden Wilson Tozer –

(úvodní kapitola z knihy *Poznání Svatého*, vydal *Návrat domů* 2011)

STUDIUM PÍSMO

ONO TI ROZDRTÍ HLAVU A TY JEMU ROZDRTÍŠ PATU

♦ *A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina. Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu. Ocasem smetl třetinu*

hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. (Zj 12,1–6)

Tyto verše zní příliš apokalypticky, ale nemusíme se jich bát. Celá kniha Zjevení je mnohem prozaičtější, než si myslíme. V podstatě sumarizuje apokalyptickým jazykem to, co už bychom měli vědět z předcházejících biblických knih.

Kdo je žena?

Žena zde představuje všechny ty, kdo patří Bohu, tedy starozákonní i novozákonní svaté. Symbolizuje Izrael Boží, církve, Kristovo tělo, Boží chrám, prostě všechny, kdo byli vyvolení v Kristu. Všichni v Kristu patří do Božího Izraele:

- ◆ *A všem, kdo se budou řídit tímto pravidlem, Izraeli Božím, pokoj a slitování. (Ga 6,16)*
- ◆ *... že jste v té době opravdu byli [vy původem neobřezaní pohané] bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě. (Ef 2,12)*

Ve Starém zákoně jsou svatí často přirovnáváni k ženě, jejíž manžel je Hospodin:

- ◆ *Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvučně plesej a výskej, která ses v bolestech nespíjela, protože synů osamělé bude více než synů provdané, praví Hospodin. (Iz 54,1)*

Nebo:

- ◆ *Navratte se, odpadlí synové, je výrok Hospodinův, neboť já jsem váš manžel. Přijmu vás, po jednom z města, po dvou z čeledi, a uvedu vás na Sijón [vykoupím vás]. (Jr 3,14)*

Nový zákon nazývá Boží vyvolené nevěstou Ježíše Krista. Nadto i vztah mezi mužem a ženou je přirovnáván ke vztahu mezi Kristem a církví. Duchovní nevěra je v celém Písmu zobrazována tělesnou ne-

věrou. Žena zde představuje jednu nedělitelnou skupinu věřících. Abraham je přece duchovní otec všech věřících v Kristu, v kterékoliv době:

- ◆ *To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohan-ské národy, abychom zaslíbeného Du-cha přijali skrze víru. (Ga 3,14)*
- ◆ *Slib byl dán Abrahamovi a jeho potomku; nemluví se o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus. (Ga 3,16)*

Žena je oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Tato symbolika má několik interpretací. Přikláním se nedogmaticky k této:

- ◆ *Měl pak ještě jiný sen a vypravoval jej svým bratrům: „Měl jsem opět sen: Klanělo se mi slunce, měsíc a jedenáct hvězd“ [dvanáctá hvězda byl sám Josef]. To vyprávěl otcí a bratrům. Otec ho okřikl: „Jaký žes to měl sen? Že i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?“ (Gn 37,9–10)*

Ježíš Kristus se v těle narodil z židovské panny. Věřím, že z celého Božího Izraele, jenž zahrnuje jak židy, tak pohany všech historických dob, jsou Židé ti nejrepresentativnější.

Kdo je ženino dítě, semeno?

Bezpochyby je jejím semenem Ježíš Kristus, který má železnou berlou pást všechny národy. To už bylo prorokováno v Žalmech:

- ◆ *Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země. Rozdrtíš je železnou holí, rozbiješ je jak nádobu z hlíny. (Ž 2,8–9)*

Jen jeden potvrzující verš z Nového zákona:

36 ZÁPAS O DUŠI

◆ *Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychoom byli přijati za syny. (Ga 4,4–5)*

Dítě je Ježíš Kristus a dokazuje to i skutečnost, že bylo přeneseno k Bohu a Jeho trůnu.

Kdo je drak?

Je to satan. Koruny na jeho sedmi hlavách symbolizují, že vládne světu.

◆ *I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Ef 2,1–2)*

◆ *Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6,12)*

Deset rohů naznačuje satanovu ničivou moc. Satan byl vykázán z nebe na zem v duchovní bitvě s archandělem Michaellem a jeho andělskými vojsky, když Pán Ježíš Kristus umíral na kříži za hříchy celého Božího Izraele. Tehdy sváděl tu nejbolestnější duchovní bitvu:

◆ *A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný d'ábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. (Zj 12,7–9)*

Společně se satanem byla na zem svržena i třetina padlých andělských bytostí, velké množství démonů. Tehdy byl satan také spoután, aby již nemohl svádět a žalovat na Boží vyvolené, aby brány pekla nepřemohly Kristovu církev, Boží chrám.

◆ *Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho d'ábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. ... (Zj 20,1–3)*

Satan se od Adamova pádu snaží mermocí udržet své výsostné postavení otrokáře. Nechce přijít o vládu nad zotročeným Adamovým potomstvem.

První prohru, vedoucí k jeho neodvratné smrti, utrpěl Kristovým křížem. Byl mu zamezen přístup do nebe, byl stržen na zem. Snažil se právě narozené dítě, Ježíše Krista, pohltit. Nepodařilo se mu to. Snažil se pohltit potomstvo ženy, celý Boží Izrael, totiž všechny v Kristu. Nedařilo se mu to, protože je svázán za tím zvláštním účelem, aby nemohl klamat národy a ani na ně nemohl žalovat. Církev uprchla na poušť světa, kde úplně chybí duchovní strava. Přesto se o ni Bůh stará a živí ji Kristem po tisíc dvě stě šedesát dní, 42 měsíců nebo tři a půl roku (viz 1 Kr 17; Lk 4,25; Jk 5,17; Zj 11,3; Zj 13,5). To je éra tisíce let, je to éra církve, éra dvou svědků, kteří představují církev, je to éra draka svrženého na zem. Ačkoliv je církev – Izrael Boží – pronásledována satanem a jeho zotročenými dětmi, nikdy nebude přemožena, protože na poušti světa má Bohem připravené útočiště, Ježíše Krista, kterého jí a pije.

◆ *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. (J 6,54)*

Starozákonní Izrael se Kristem živil v podstatě stejným způsobem jako dnešní Boží Izrael – církev:

- ◆ *...a pili [židé na poušti] týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. (1 K 10,4)*

Druhou, konečnou, smrtelnou prohru satan utrpí při druhém příchodu Pána Ježíše Krista. Tehdy bude drak jako anděl smrti vhozen do ohnivého jezera.

**Satan drtí ženině semenu,
Ježíši Kristu, patu
(pronásledování Božího Izraele,
chrámu, církve, Kristova těla)**

Satan maří Boží plán spásy napříč celou historií lidstva. Boží plán v historii je tento:

- ◆ *Že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1,10)*

Podívejme se nyní na satanovy akce, které jsou tak barvitě shrnuty a vykresleny apokalyptickým jazykem ve Zjevení 12. Sledujme, jak se satan po celou historii lidstva snaží přeseknout rodovou větev, jejímž posledním výhonkem má být Spasitel světa, Pán Ježíš Kristus.

1. Boží dekret, vyhlášení konfliktu

- ◆ *Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gn 3,15)*

Úžasné proroctví, hned na počátku Písma. Zde poprvé čteme o Pánu Ježíši Kristu. Dovídáme se, že ženino semeno, Ježíš Kristus, potažmo Jeho tělo, církev, Izrael Boží, bude drcen na patě, bude procházet soužením, přesto nepodlehne žádnému smrtelnému zranění hlavy. Naopak, je to právě satan, kdo bude smrtelně zraněn na hlavě. Toto nepřátelství není jen mezi satanem a Kristem, ale i mezi těmi, kdo patří satanu a těmi, kdo patří Kristu. Je to

nepřátelství mezi démony a dětmi toho Zlého tj. světem na jedné straně; a Božími anděly a dětmi Božími, tj. Izraelem Božím, církví na straně druhé.

- ◆ *Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. (J 15,18)*

2. Od Šéta k Noemovi

Adam a Eva měli syny Kaina a Ábela.

- ◆ *Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. (Gn 4,3–5)*
- ◆ *I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. (Gn 4,8)*

Jan potvrzuje, že Kain patřil d'áblu, že byl jeho poslušným otrokem a konal vůli svého otce, toho Zlého. Jinak ani nemohl, stejně jako dnešní svět, který leží v tom Zlém.

- ◆ *Ne jako Kain, který byl z d'ábla a zabil svého bratra. A proč ho zabil? Protože jeho vlastní skutky byly zlé, kdežto bratrovy spravedlivé. (1 J 3,12)*

Rodová větev ke Kristu byla přetřata. Satan úspěšně drtí patu ženinu semeni. Nastupuje Boží záchranná akce:

- ◆ *I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna a dala mu jméno Šét (to je Do klína vložený). Řekla: „Bůh mi vložil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“ (Gn 4,25)*

Rodová větev byla naroubována, Boží práce na záchraně Jeho lidu mohla pokračovat. Satan se ovšem nevzdává, musí jakýmkoliv způsobem přehlodat rodo-

38 ZÁPAS O DUŠI

vou větev, jež nese Bohem vyvolené geny až ke Spasiteli. Satan namlouvá Šetovým synům, aby se ženili s Kainovými dcerami. Šetovo potomstvo postupně propadá mravní zkáze. Zemi obývají jen zlí Kainovci a Šetovci:

◆ *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ (Gn 6,5-7)*

Satan slaví další zdánlivé vítězství, drtí Kristovu patu. Ještě však Boží dítě nepozřel. Bůh má ale jednu genetickou skupinu, kterou se protáhnou jeho vyvolené geny až ke Kristu:

◆ *Ale Noe našel u Hospodina milost. (Gn 6,8)*

Všichni potomci Kaina v potopě zahynuli. Všichni zkažení potomci Šeta zahynuli, kromě Noema, jeho manželky a třech synů, Šéma, Cháma a Jefeta se snachami. Rodová větev se prodrala satanovými útoky a větví se dál.

3. Od Noema k Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi

Potomci Noema a jeho třech synů nebyli moudřejší než předpotopní lidé. Lidé se rozmáhali ve zkaženosti. Stavěli babylonskou věž, sjednocovali se proti Bohu. Proto byli Bohem rozprášeni po celé zemi zmatením jazyků, a nepomohlo to. Satan stojí před ženou a zase se snaží pozřít její dítě. Bůh však má další, jednu jedinou genetickou skupinu, kterou se protáhne Spasitelův rodový výhonek jako nitka uchem jehly. Je to Abraham a Sára. Satan

zase slaví krátké vítězství, zase drtí Božímu semeni patu, protože Abraham je už starý a Sára neplodná. Bůh je ale s Abrahamem. Abraham věřil. Všichni, kdo mají abrahamovskou víru, jsou dětmi zaslíbení a patří do Božího Izraele:

◆ *On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ,otcem mnohých národů' podle slova: ,tak četné bude tvé potomstvo'. Neochabl ve víře, i když pomyslel na své již neplodné tělo – vždyť mu bylo asi sto let – i na to, že Sára již nemůže mít dítě. (Ř 4,18-19)*

Božím nadpřirozeným zásahem se narodil Izák. A tak byl satan a drak zase poražen. Izák je nyní tou rodovou větví vinoucí se ke Kristu. Co se ale nestane? Bůh nařizuje Abrahamovi, aby svého syna Izáka obětoval. Abraham Boha uposlechne, a zase se tenoulinká větvička spásy chvěje a satan, ten drak a had se raduje. V poslední chvíli Bůh Abrahamovu ruku zadrží. Boží vítězství je umocněno Abrahamovou vírou. Zas a znovu si Bůh zajišťuje své budoucí vtělení do lidstva, aby, jako člověk, z něj zachránil svoje vyvolené, a tím rozdrtil satanovi hlavu navždy. Izák si bere za manželku Rebeku. Problém! Je zapotřebí dalšího Božího nadpřirozeného zákroku, dalšího Božího „chirurgického“ zákroku do ženského lůna:

◆ *Izák prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin jeho prosby přijal, a jeho žena Rebeka otěhotněla. (Gn 25,21)*

To byl další Kristův smrtelný úder do d'áblovy dračí hlavy. Rebeka porodila Ezaua a Jákoba. Mezi bratry panovala strkanice již od početí a trvala po celý jejich život:

◆ *Děti se však začaly v jejím těle strkat.*

Tu řekla: „Je-li tomu tak, co mě čeká?“

A šla se dotázat Hospodina. (Gn 25,22)

Bůh zaslíbil Jákoba, Ezaua odmítl. Jákob byl Boží vyvolený od založení světa, aby se stal jedním z praotců Ježíšova lidství:

◆ *Zamiloval jsem si vás, praví Hospodin.*

Vy však se ptáte: „Kde je důkaz, že nás

miluješ?“ Což nebyl Ezau Jákobův bratr?

je výrok Hospodinův. Jákoba jsem si

zamiloval, Ezaua však nenávidím. Pro-

to jsem obrátil v poušť jeho hory, jeho

dědictví v step pro šakaly. (Mal 1,2–3)

Ezau a Jákob se rozešli. Staly se z nich dva národy. Jákob si byl dobře vědom svého úskočného podvodu, když s matkou Rebekou oklamal otce Izáka a vzal si od něj požehnání, které Izák mínil dát Ezauovi. Proto se Jákob bál Ezaua, aby jej při pozdějším setkání nezabil.

◆ *Vytrhni mě prosím z ruky mého bratra,*

z ruky Ezaua, neboť se bojím, že

přijde a pobije mě i matky s dětmi.

(Gn 32,12) [B21]

Satan se zase chvilku radoval. Jaké by to bylo zdárné dílo, kdyby se mu podařilo, aby Ezau zahubil svého bratra, Bohem již přejmenovaného na Izrael, i s celým jeho potomstvím. Bůh je ale svrchovaný, nedovolí ďáblu, aby přestříhl pupeční šňůru ke Spasiteli. Bůh je Pánem nad Ezauovým srdcem:

◆ *Ezau se k němu [Jákobovi – Izraelovi]*

rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku

a políbil ho; oba zaplakali. (Gn 33,4)

Satan zase drtí patu ženinu semeni, které prochází neustálým soužením a zkouškami.

4. Od Jákoba k Židům na poušti

Opět, drak stojí před ženou a snaží se spolknout ženino dítě, jakmile se narodí.

Židé na poušti odmítají Hospodina, zhotoví si zlatého býčka, a klaní se mu. Bůh je chce všechny vyhubit. Satan se musí radovat. Jenže, Mojžíš byl vytrvalý přímluvce:

◆ *Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Viděl*

jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Ted'

mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv

a skoncuji s nimi; z tebe však udělám

veliký národ.“ Mojžíš však prosil Hos-

podina, svého Boha, o shovívavost:

„Hospodine, proč plane tvůj hněv proti

tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou

a pevnou rukou z egyptské země? ...

Rozpomeň se na Abrahama, na Izáka

a na Izraele, své služebníky, kterým jsi

sám při sobě přísahal a vyhlásil:

Rozmnožím vaše potomstvo jako ne-

beské hvězdy a celou tuto zemi, jak

jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby

ji navěky mělo v dědictví.“ A Hospodin

se dal pohnout k lítosti nad zlem,

o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid.

(Ex 32,9–14)

A tak byla rodová větev znovu zachráněna. Další utrpení, další zkouška, zase satan drtí ženinu semeni patu.

5. Od Židů na poušti

ke králi Davidovi

Dějiny pádu a spásy pokračují. Bůh vyvolil z kmene Juda krále Davida. Spasitel Božího Izraele se má narodit z Davidova lůna:

◆ *Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodi-*

nův, kdy Davidovi vzbudím výhonek

spravedlivý. Kralovat bude jako král

a bude prozíravý a bude v zemi uplat-

ňovat právo a spravedlnost. (Jr 23,5)

Drak se proto musí zbavit Davida, aby přerušil Bohem ustanovenou rodovou větev k Mesiášovi:

40 ZÁPAS O DUŠI

◆ *Druhého dne se Saula zmocnil zlý duch od Boha a on uvnitř paláce běsnil jako posedlý [blouznil v prorockém vytržení – B21]. David hrál na citaru jako každý den. Saul měl v ruce kopí. Náhle Saul kopím mrštil. Řekl si: „Přibodnu Davida ke stěně.“ Ale David před ním dvakrát uhnul. Tu se Saul začal Davida bát, neboť s ním byl Hospodin, kdežto od Saula odstoupil. (1 S 18,10–12)*

David unikl smrti dvakrát výlučně jen proto, že s ním byl Bůh. Vybavil jej totiž vynikajícími reflexy. Opět drak ženino dítě „nesežral“. „Pouze“ mu utrpením způsobil další poranění paty.

Ještě doplňující objasnění: Zlý duch nemůže přijít od Boha. Zlý duch je přece pod satanovou vládou. Verš 1 S 18,10 totiž potvrzuje naprostou Boží svrchovanost nad satanem, drakem, d'áblem. Přestože Hospodin byl s Davidem, dovolil drakovi, aby prostřednictvím zlého ducha ovládl Saulovy vražedné úmysly. Veškeré zlé satanovo jednání je pod Hospodinovou rukou, která vše naprosto kontroluje. Srovnejme následující dva verše, abychom ocenili, že vše je v Božích, ne d'ábových rukou:

◆ *Hospodin znovu vzplanul proti Izraeli hněvem a podnítil Davida proti nim: „Jdi, sečti Izraele a Judu!“ (2 S 24,1)*

Tatáž událost z jiného úhlu pohledu:

◆ *Proti Izraeli povstal satan a podnítil Davida, aby sečetl Izraele. (1 Pa 21,1)*

Vše, celá nepřijemná historie, se Bohu nemůže vymknout z ruky, protože dějiny pádu a záchrany jsou Jeho dopuštění...

6. Od krále Davida ke královně Atalje

Atalja byla dcera krále Achaba a královnou Jezabel. Byla manželkou judského

krále Jórama a měla syna Achazjáše, který byl zabit rukou Jehúa.

◆ *Když Atalja, matka Achazjášova, viděla, že její syn zemřel, rozhodla se vyhubit všechno královské potomstvo. (2 Kr 11,1)*

Znovu vidíme, jak se satan, drak, d'ábel snaží stůj co stůj přerušit mesiášskou genetickou větev, jež má vyústit v Pána Ježíše Krista. Drak znovu pohořel. Zmohl se zase jen na drčení paty. Bylo to velmi bolestivé zranění, protože pobil všechny královské syny, ale jeden, ten Bohem vyvolený, byl zachráněn:

◆ *Ale Jóseba, dcera krále Jórama, sestra Achazjášova, vzala Jóaše, syna Achazjášových synů, kteří měli být usmrceni, a ukryla ho i jeho kojnou v pokojíku s lůžky. Skryli ho před Ataljou, takže nebyl usmrcen. (2 Kr 11,1–2)*

Boží plány a prozíratelnost jsou neporažitelné. Jóaš byl tím jediným přežívajícím článkem k Mesiáši Kristu.

7. Od královně Atalji ke králi Achazovi

Spojenectví Izraele a Sýrie je namířeno proti Judovi, aby mohl být na trůn Judy dosazen cizí král. Cílem je vyhlazení Davidova domu.

◆ *Vytáhneme proti Judovi, vyděsíme jej a dobudeme jej pro sebe a uděláme v něm králem Tabealova syna. (Iz 7,6)*

Vyhlazení by znamenalo, že se Mesiáš nenarodí. Další kritický moment historie pádu a spasení je tu. Satan, ten drak, už zase dře patu ženinu semeni. Jenže Hospodin je naprosto svrchovaný, On je Alfa a Omega. Vše drží svou mocí:

◆ *Toto praví Panovník Hospodin: „Nedojde k tomu a nestane se to. ...“ (Iz 7,7)*

Bůh vynáší dekret narození Mesiáše. Ať se drak pokouší sebevíc, Bůh vítězí ve svém Synu, Mesiáši, Ježíši Kristu, z domu Davidova:

- ◆ *Hospodin promluvil znovu k Achazovi: „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, buď dole z hlubin, nebo nahore z výšin.“ Achaz odpověděl: „Nechci žádat a nebudu pokoušet Hospodina.“ I řekl Izajáš: „Slyšte, dome Davidův! Což je vám málo zkoušet trpělivost lidí, že chcete zkoušet i trpělivost mého Boha? Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). (Iz 7,10–14)*

8. Od krále Achaze k Ester

V 5. století před Kristem vládne král Achašveróš. Haman na něj přišel s něčím, co předčí i Norimberské zákony.

- ◆ *Tu řekl Haman králi Achašveróšovi: „Je tu jakýsi lid, roztroušený a oddělený mezi národy po všech krajinách tvého království. Jejich zákony jsou odchýlné od zákonů všech národů a zákony královskými se neřídí. Král z toho nemá žádný prospěch, když je trpí. Uzná-li král za vhodné, nechť dá písemný příkaz, aby byli zahubeni. Odvážím do rukou úředníků deset tisíc talentů stříbra, aby je uložili do královských pokladů.“ Král sňal z ruky svůj pečetní prsten a dal jej Agagovci Hamanovi, synu Hamedatovu, protivníkovi židů. Potom řekl král Hamanovi: „Je ti dáno to stříbro i ten lid; nalož s ním, jak uznáš za dobré.“ Třináctého dne prvního měsíce byli povoláni královští písaři a bylo zapsáno vše, co přikázal Haman královským satrapům a místodržitelům v jednotlivých krajinách*

a velmožům z jednotlivých národů, pro každou krajinu jejím písmem a pro každý národ jeho jazykem. Psalo se jménem krále Achašveróše a pečetilo se královým prstenem. Dopisy byly poslány po rychlých poslech do všech králových krajin, aby vyhledali, povraždili a zahubili všechny židy od mládence po starce, děti i ženy, v jednom dni, třináctého dne dvanáctého měsíce – to je měsíc adar; a kořist po nich aby si vzali jako lup. (Est 3,8–13)

To bylo satanovo, ďáblovo, drakovo „konečné řešení židovské otázky, konečné přeseknutí rodové větve k Mesiášovi“. Utrpení a zkoušky ženina semene nebrou konce. Přesto, nejsou smrtelné. Satanovi, drakovi je dovoleno opět ranit jen patu Božího dítěte. Kniha Ester je napínavá jako detektivní román. Nakonec byl díky Ester, kterou Bůh mocně použil, na kůly pověšen Haman se svými deseti syny.

9. Od Ester k narození Mesiáše

Blížíme se k závěru historického dramatu. Ježíš Kristus se narodil z panny Marie v Betlémě. Drak se ho snažil zabít, jakmile se narodí. Použil svého otroka Heroda. Ten se snažil od mudrců vyzvědět, kde dítě je, aby se mu šel „poklonit“. Chtěl jej samozřejmě zabít. To byla dračí touha, ale Bůh ve své absolutní prozřetelnosti znovu zasáhl a mudrce varoval:

- ◆ *Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země. (Mt 2,12)*

Potom Bůh uschoval Boží dítě, Ježíše Krista v Egyptě:

- ◆ *Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do*

42 ZÁPAS O DUŠI

Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“ (Mt 2,13)

Satanův vztek se vybil na neviňátkách. Tak nekompromisně drak usiluje o usmrcení Krista a potažmo každého, kdo je v něm uschován, kdo je součástí jeho těla.

Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří od dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců. (Mt 2,16)

Závěr

Narození Ježíše Krista a jeho ukřižování za hříchy Božího lidu způsobilo smrtelnou, drtivou ránu dračí hlavy. Archanděl Michael svrhl sputaného satana a jeho

démony z nebe do propasti, což je tento svět. Boží lid však nemůže svést, nemůže ani na něj žalovat. Brány pekelné nepřemohou Kristovu církev, protože ta má občanství v nebesích.

◆ *Proto jásejte, nebesa a všichni, kdo v nich přebýváte! Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá. (Zj 12,12)*

Běda všem náboženstvím a filozofiím světa – běda zemi! Běda všem národům, a jejich politicko-ekonomickým systémům, které nestaví na Kristu – běda moři!

– pst –

(inspirace: William Hendriksen)

PRINCIPY VÝKLADU BIBLE

HLUBŠÍ PRONIKNUTÍ DO BOŽÍHO SLOVA

Když vykládáme Písmo, snažíme se objevit význam slov tak, jak ho použil autor textu.

To je literární, gramaticko-historická metoda výkladu Bible.

Jaké konkrétní principy použijeme u té které pasáže, závisí na tom, o jaký literární žánr se jedná (zda jde o vyprávění, poezii, prorocství atd.). Ovšem cíl musí být vždy stejný: zjistit, co Bible **ŘÍKÁ**, co to **ZNAMENÁ** a jak to budeme **APLIKOVAT**.

Biblický text může mít více aplikací, ale vždy má jenom jeden význam. Naši zodpovědností je zjistit tento význam, a to tak přesně, jak je to jenom možné s prostředky, které máme k dispozici. Teprve když to uděláme, můžeme s plným přesvědčením učit druhé.

Doporučený proces studia Bible

Zde je šest kroků, které nás povedou k lepšímu porozumění Božímu slovu:

1. Příprava

Modlitba a čistota tvoří základ každé oblasti křesťanského života, zvláště důležité jsou, pokud jde o studium Božího slova. Nikdy nesmíme přistupovat k Božímu slovu s poskvřeným srdcem:

◆ *Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste ,okusili, že Pán je dobrý!‘ (1 Pt 2,1–3)*

◆ *A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. (Jk 1,21)*

Ani bez hledání duchovní moudrosti a porozumění:

- ◆ *Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. (Ko 1,9)*

Osvícení a vedení Duchem svatým tvoří základ přesného a produktivního biblického studia. Duch svatý nechce vysvětlovat text podle našich názorů (2 Tm 2,15), ale chce vést naše studium a dát nám vhled, který nelze získat z čistě lidského pochopení věci (1 K 2,6–16).

2. Pozorování

V tomto kroku vymezujeme, co daný oddíl říká. Toho dosáhneme, když znovu a znovu pročítáme text, v tuto chvíli bez studia různých slovníků (které objasňují význam jednotlivých slov) a syntaktických pomůcek (které popisují vzájemné vztahy mezi slovy). Pokud je to možné, pracujeme s textem v originále a srovnáváme různé překlady.

Hodně nám může pomoci, jestliže si klademe následující otázky: Kdo?, Co?, Kde?, Kdy?, Proč? a Jak? To nám umožňuje soustředit se na detaily, které bychom jinak mohli přehlédnout.

V tomto bodě se ještě nesnažíme vysvětlovat to, co jsme vyzorovali. Naším cílem je vyždímat z daného textu do poslední kapky všechny informace a připravit z těchto informací otázky, na něž budeme odpovídat v následujícím kroku.

3. Interpretace

Zde se dostáváme od toho, co pasáž ŘÍKÁ, k tomu, co to ZNAMENÁ. Musíme zrekonstruovat maximum z původního kontextu (historického, kulturního, zeměpisného a jazykového), abychom mohli dobře

odpovědět na otázku, které jsme si položili během svého pozorování.

Tento krok většinou vyžaduje nejvíce času a úsilí, ale vynikající odměnou nám bude hluboké a správné porozumění Božímu slovu. Zde je třeba využít všech možných pomůcek, jako jsou různé slovníky, komentáře, encyklopedie, systematické teologie a atlasy.

4. Utřídění

Surová biblická fakta nelze vždy aplikovat přímo do života věřícího, ale biblické principy ano. Proto potřebujeme rozpoznat principy, které stojí za informacemi, jež jsme získali z textu.

Některé principy jsou přímé (explicitní), jiné jsou nepřímé (implicitní). Například Ježíšovu konverzaci s Nikodémem nemůžeme přímo aplikovat na sebe, protože jsme tam nebyli, nejsme židovským rabínem z prvního století apod. Nicméně ochota našeho Pána setkat se s Nikodémem nám ukazuje Jeho zájem o jednotlivce, Jeho osobní zapojení do jejich životů, ukazuje nám Pánovu vlídnost a ochotu slyšet vážné otázky. A to jsou principy, které můžeme aplikovat na kohokoliv.

5. Korekce

Toto je chvíle, kdy se ujistíme, že principy, které jsme zformulovali, nejsou v protikladu s dalšími oddíly Písma. Písmo je vždy jednotné:

- ◆ *To hlavní v tvém slovu je pravda, každý soud tvé spravedlnosti je věčný. (Ž 119,160)*

Pokud tedy někde dochází ke konfliktu, musíme znovu promyslet své závěry.

6. Aplikace

Jakmile porozumíme oddílu a ujistíme se, že naše závěry jsou správné, jsme

44 ZÁPAS O DUŠI

připraveni odpovědět si na otázku: Co konkrétního očekává podle mého studia Bůh ode mne?

Hlavním cílem biblického studia je aplikace biblické pravdy.

– Dennis McBride –

ZPRÁVY Z REDAKCE

OHLASY ZE ZIMNÍ KONFERENCE 2012

- ◆ *Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1–2)*

Předposlední lednovou sobotu proběhla v modlitebně Bratrské jednoty baptistů v pořadí již třetí Zimní konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby na téma Vyvýšenost Krista. Jednotliví kazatelé ve postupovali podle Ko 3,1–4,6.

Cílem bylo povzbudit věřící v následování Pána Ježíše Krista, a to jak obecně, tak v konkrétních oblastech života. Jako křesťané i jako církve jsme slabí v soustředění se na Krista, a to i přes to, že nás Boží slovo neustále vybízí k tomu, abychom Ho vším a neustále oslavovali.

Za kazatelnou naplněné modlitebny se vystříдалo celkem šest kazatelů z různých sborů. Obdarováním i projevem se lišící kazatele přesto spojovalo několik věcí – tou nejvýraznější skutečně byla touha po tom, aby v každém kázání jasně vyniklo, jak má být Kristus vyvýšen v životě křesťana nebo církve. Kazatelé se důsledně drželi Božího slova a postupně ho verš po verši vykládali. Každý účastník tak mohl sám vidět, jak samotné Boží slovo promlouvá a dává odpovědi do různých životních situací. Skrze poctivý výklad Božího slova byli lidé doslova vtaženi do Boží přítomnosti a Boží Syn byl oslaven v jejich životech.

Marcus Denny z Kladna v úvodním kázání zdůraznil, že v životech křesťanů v naší zemi můžeme pozorovat, jak se do

centra jejich životů dostávají mnohé jiné věci (tradice, různé programy, návody, zkušenosti, ...), ale Pán Ježíš Kristus zůstává stranou. Souhrnně poukázal na to, jak celý list Koloským vyvyšuje Ježíše Krista, který je řešením pro každého člověka a každou životní situaci.

Žijeme ve světě, který je postižený hříchem, byla slova Jana Suchého z Poutníkovy četby, který ukazoval, jak je to možné, že křesťané mohou umrtvovat hřích a oblékat nového člověka. Ospravedlnění z víry je duchovní skutečností a posvěcení je duchovním zápasem, který znovu pramení z živé víry a vede k oslavě Krista.

Bratislavský kazatel Ján Šichula nejprve připomněl definici místní církve – je to skupina křesťanů, která se vědomě rozhodla společně se podřizovat Pánovým instrukcím pro život učedníků. Dále rozvíjel tuto definici a na jejím základě potom budoval stavbu z textu třetí kapitoly Koloským. Není možné být „sól“ křesťanem, protože takový křesťan nikdy nemůže dostat závazkům, ke kterým Boží slovo volá učedníky Ježíše Krista.

„Nelze žádným způsobem roztrhnout zapsané Slovo od vtěleného Slova, oddělit je od sebe nebo je dokonce postavit proti sobě.“ Těmito slovy uváděl do tématu Vyvýšenost Krista skrze Boží slovo poslu-

chače kazatel Biblického společenství křesťanů v Ústí nad Labem. Jaroslav Kernal. A dále vysvětloval: „*Duch svatý nám v Písmu jasně ukazuje, že součástí křesťanského života, je přebývání Božího slova v křesťanovi. Lidé by chtěli znát slovo od Boha, ale nechtějí jít tam, kde toto slovo opravdu je – tedy do Písma!*“

Kazatel libereckého reformovaného baptistického sboru Zdeněk Karásek dále pokračoval ve výkladu textu a mluvil o manželství, rodině, výchově dětí i etice práce v životech křesťanů. Nebál se vyslovit v dnešní době sice kontroverzní, ale biblické názory na manželství, které vymezil jako svazek mezi mužem a ženou nebo na výchovu dětí, kde vedle láskyplné péče a společně stráveného času zdůraznil také nutnou potřebu fyzických trestů. V rodině, která se cele podřizuje Božímu slovu je potom Kristus skutečně vyvýšen a oslaven.

Posledním řečníkem byl zakladatel časopisu Zápas o duši Pavel Steiger. Aby zdůraznil, jak může být Kristus vyvýšen ve zvěstování, tak postavil vedle sebe dva modely evangelizace – zaměřenou na Krista a zaměřenou na člověka. Na jejich kontrastu ukázal, jak je Kristus oslaven v centru evangelizace On a Jeho sláva a jak je naopak snižen a k jaké frustraci vede evangelizace, která se soustředí na prvním místě na člověka a jeho potřeby nebo touhy.

Velký dík pak patří domácím víry Biblického společenství křesťanů v Ústí nad Labem, kteří celou konferenci organizačně zajišťovali a brněnskému sboru BJB, který nám se vši vstřícností pronajal své prostory.

– redakce –

Ohlasy

Díky Bohu za takové konference! A díky Bohu za ochotné lidi, kteří to zorganizovali a díky Bohu za lidi, kteří hoří láskou ke Kristu a touží být nádobami, ze kterých tato láska bude přelévána do srdcí dalších lidí, která budou zapálena ohněm Ducha Svatého, a kteří toto poselství úžasné lásky budou předávat dalším a budou tak vytvářet Boží království na zemi! Díky!

– B. P. – (Facebook)

✉ *Jedním slovem ÚŽASNÉ. Dali jste si s tím obrovskou práci, ale určitě to stálo zato. Bylo cítit, jak je vše do nejmenším detailů připravené, promodlené a pozeňnané. Jednotlivé příspěvky byly velmi kvalitní, pečlivě připravené, s jasným poselstvím, povzbuzující a budující. Atmosféra byla srdečná a publikum otevřené pro Boží věci. Občerstvení, pestrá knižní nabídka kvalitních knih, vynikající výběr duchovních písní s velmi pěkným klavírním doprovodem. A pak i tašky s dárkem a programem. A také jsem si velmi cenil dokonalé průvodní brožurky, kde byly k nalezení všechny informace.*

Osobně jsem byl velice povzbuzen. Moje žena si pochvaluje, že jsem se vrátil naplněn větší láskou k ní i dětem. Tato konference zůstane pevným termínem v mém kalendáři.

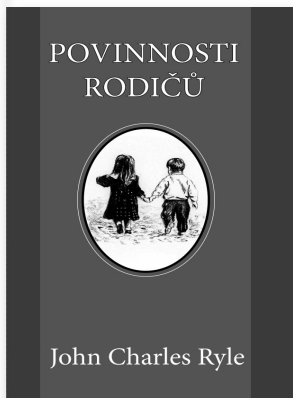
Ještě jednou mnohokrát děkuji, že jsem u toho mohl být. Budiž dále vyvyšováno jméno našeho Pána Ježíše Krista. Váš bratr v Kristu

– Z. K. –

Hutné Boží slovo od všech vystupujících služebníků Slova Božího. Chvála našemu Pánu. Amen!!!

– jeden z účastníků –

NAKLADATELSTVÍ POUTNÍKOVA ČETBA

Povinnosti rodičů

John Charles Ryle

Důležitá kniha pro všechny rodiče, kteří se snaží vychovávat své děti v bázni Boží. Ukazuje, jaké povinnosti mají křesťanští rodiče vůči dětem, které jim Bůh svěřil. Krátké, působivé a snadno srozumitelné dílo, které je vedle Bible jedním z nejlepších zdrojů informací o rodičovské péči. Knihu by měli číst všichni, kdo skutečně touží vychovávat své děti na základě biblických principů.

Pevná vazba, 94 stran, 165,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623

NAŠE HOSPODAŘENÍ V ROCE 2011

Příjmy

Za rok 2011 činily celkové příjmy sdružení **911.355,- Kč**.

- Z toho příjmy z ČR: **607.144,- Kč**.

Výdaje

Celkové výdaje za rok 2011: **911.083,- Kč**.

- *Tisk a distribuce* Zápasu o duši a jeho příloh: **308.859,- Kč**.
- *Služby redakce* (redakční práce, účetnictví, korektury): **371.400,- Kč**.
- *Webové služby a kancelář* (webhosting, nový web, nákup softwaru): **57.476,- Kč**.
- *Další služby* (Zimní konference, FM vysílání v SR, překlady, ...): **173.348,- Kč**.

Výsledek hospodaření

Naše hospodaření v roce 2011 skončilo přebytkem **272,- Kč**.

Poděkování

Všem dárcům velice děkujeme. Díky vaší podpoře jsme mohli vytisknout a rozeslat kromě Zápasu o duši také knihy ‚Co je evangelikální?‘ a ‚Pozadí a teologie kurzů Alfa‘ a evangelizační leták ‚Proč se Bohu bráníš?‘ Kromě toho jsme zmodernizovali a výrazně rozšířili webové stránky Reformace.cz a uspořádali Zimní konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby. Především díky těmto věcem byly naše výdaje přibližně o pětinu vyšší než v předchozích letech.

- ◆ *Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. (Ž 104,31)*

*Připomínáme také **nové číslo účtu** (na obálce vzadu) a prosíme vás, kteří nás pravidelně podporujete převodem z účtu, abyste změnili toto číslo na svém účtu.*

DOPORUČUJEME

Víra, která jedná

Evangelium podle apoštolů

John MacArthur

Evangelium podle apoštolů je totéž evangelium, které kázal sám Ježíš,“ říká dr. MacArthur, „zásadně se ale liší od zředěné zvěsti, jež poslední dobou nabývá na popularitě. Modlím se, aby vás moje kniha povzbudila k tomu, uvést svou víru do praxe a začít jednat.

Brožovaná, 264 stran, 269,- Kč

www.didasko.cz, info@didasko.cz,

tel.: +420 608 037 657

RADOSTNÉ SPASENÍ - Zimní konference 2013 **19. ledna 2013, modlitebna BJB Brno**

DOSTATEČNOST PÍSMO VE SLUŽBĚ

11.-12. května 2012

První ročník Pastorální konference

Přijedte a zkoumejte s námi moc Božího slova. Uvidíme, jak Písmo poskytuje vše, co církev potřebuje k růstu a k tomu, aby byla efektivní ve své službě pro našeho Pána Ježíše Krista.

Speciální host – apologet, autor, učitel a kazatel:

Dr. John Blanchard

bude mluvit na téma:

Věří Bůh v ateisty? a také o své knize **Poznej skutečného Ježíše.**

Kde: Dům kultury, Tovačovského 2828, Kroměříž.

Další informace a přihlášky získáte na webových stránkách www.pastoralnikonference.cz nebo na telefonu 604 990 332.

Porádá občanské sdružení Didasko a BJB Kroměříž.

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek
a své připomínky, názory, náměty nebo články
posílejte na:**

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

**Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo
převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo
uvedené na Vaší etiketě.**

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)
2600196560 / 8330 (Slovensko)

www.reformace.cz

Posláním občanského sdružení Reformace.cz je pomáhat jednotlivcům, místním sborům a dalším misijním organizacím naplňovat příkaz Pána Ježíše Krista nést Boží slovo do celého světa a vychovávat učedníky.

**Na webu naleznete: stovky nahrávek kázání
a vyučování • webový archiv časopisu Zápas o duši •
úvahy a vyučování • elektronické knihy • internetový
časopis Reformace • staré publikace ke stažení •
videa • a další**

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰-0⁰⁰, středa 17¹⁵-17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰-5³⁰

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6,
IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernál

Redakční rada: Radovan Hynek, Petr Papež, Klára Steigerová, Pavel
Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Číslo 112, vyšlo 15. dubna 2012, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne PBTisk a. s., Dělostřelecká 344, 26101 Příbram

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

ISSN 1804-2880